DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

30 grudnia Nr 34*). Rok 1936.

Cena numeru niniejszego 75 gr., —, z przesyłką zwyczajną 90 gr., z poleconą zł 1,20. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materiał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 5. Tel. redakcji Min. Sk. 12.12.29, tel. Administracji Min. Sk. 11.05.08.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P.K.O. Nr. 30305

OD ADMINISTRACJI.

Celem uniknięcia przerwy w dostarczaniu „Dziennika Urzędowego" Administracja przypomina, iż czas odnowić prenumeratę na kwartał I 1937 r., która wynosi z przesyłką pocztową zł. 6,00.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

*) Numer ostatni w tym roku.

OKÓLNIKI MINISTERSTWA SKARBU:

OKÓLNIKI KOMISJI DEWIZOWEJ:

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

Z MINISTERSTWA SKARBU:

OGŁOSZENIA.

1002.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 15 grudnia 1936 r.

w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień porozumienia między Polską a Szwajcarią w formie wymiany not z dnia 28 października 1936 r., dotyczących wzajemnego udzielenia kontyngentów na tkaniny wełniane i plecionki do kapeluszy.

Na podstawie art. 52 ust. (2) ustawy konstytucyjnej postanawiam co następuje:

Art. 1. (1) Wprowadza się tymczasowo w życie postanowienia porozumienia między Polską a Szwajcarią w formie wymiany not z dnia 28 października 1936 r., dotyczących wzajemnego udzielenia kontyngentów na tkaniny wełniane i plecionki do kapeluszy.

(2) Tekst wspomnianego porozumienia zawarty jest w załączniku do rozporządzenia niniejszego.

Art. 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrom: Spraw Zagranicznych, Skarbu oraz Przemysłu i Handlu.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*
Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 15 grudnia 1936 r. Nr 91, poz. 633).

Załącznik do rozp. Prezydenta Rzplitej z dn. 15 grudnia 1936 r. (poz. 1002

Przekład.

POSELSTWO SZWAJCARSKIE
W POLSCE
Nr K-2-p/A.

Warszawa, dnia 28 października 1936.

Panie Ministrze,

Wobec rokowań, które niedawno miały miejsce między Związkowym Rządem Szwajcarskim a Rządem Polskim, w sprawie udzielenia Szwajcarii kontyngentów na plecionki do kapeluszy a Polsce udzielenia kontyngentów na tkaniny wełniane, mam zaszczyt zaproponować Panu następujące porozumienie:

1. Szwajcaria udziela Polsce, na przeciąg roku 1936, kontyngentu w wysokości 10 kwintali na tkaniny wełniane (poz. 474 i 475-b szwajcarskiej taryfy normalnej), przy obecnej stawce celnej 190 frs. od 100 kg dla pozycji 474 i 250 frs. od 100 kg dla pozycji 475-b.
2. Polska udziela Szwajcarii, na przeciąg roku 1936 kontyngentu dodatkowego w wysokości 10 kwintali na plecionki do kapeluszy (poz. 704 p. 2 polskiej taryfy celnej) przy cle ulgowym 1.200 zł od 100 kg.

   Do przywozu tego mają zastosowanie postanowienia do poz. 704 p. 2 protokołu końcowego do układu dodatkowego do umowy handlowej między Szwajcarią a Polską z dnia 26 czerwca 1922 r., podpisanego w Bernie dnia 3 lutego 1934 r.

   Ten kontyngent uzupełniający będzie pozostawiony do dyspozycji Szwajcarii bez względu na postanowienia, które by zostały ustalone podczas przyszłych rokowań handlowych w sprawie wwozu do Polski tego towaru szwajcarskiego.
3. Niniejsze porozumienie będzie ratyfikowane i dokumenty ratyfikacyjne będą wymienione w Bernie w możliwie najkrótszym czasie.

Wejdzie ono w życie 30 dnia po dacie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych.

Byłbym zobowiązany Waszej Ekscelencji za powiadomienie mnie, czy Rząd Polski przyjmuje wymienione porozumienie.

Zechce Pan przyjąć, Panie Ministrze, zapewnienia mego bardzo wysokiego poważania.

Minister Szwajcarii
M. de Stoutz

J. E.
Pan Józef Beck
Minister Spraw Zagranicznych
w Warszawie.

MINISTERSTWO
SPRAW ZAGRANICZNYCH
Nr P. V. 82/Sw/3/49/36.

Warszawa, dnia 28 października 1936.

Panie Ministrze,

Notą swą Nr K-2-p/A z dnia 28 października 1936 r. zechciał Pan zakomunikować mi co następuje:

„Wobec rokowań, które niedawno miały miejsce między Związkowym Rządem Szwajcarskim a Rządem Polskim, w sprawie udzielenia Szwajcarii kontyngentów na plecionki do kapeluszy a Polsce udzielenia kontyngentów na tkaniny wełniane, mam zaszczyt zaproponować Panu następujące porozumienie:

1. Szwajcaria udziela Polsce, na przeciąg roku 1936, kontyngentu w wysokości 10 kwintali na tkaniny wełniane (poz. 474 i 475-b szwajcarskiej taryfy normalnej), przy obecnej stawce celnej 190 frs. od 100 kg dla pozycji 474 i 250 frs. od 100 kg dla pozycji 475-b.
2. Polska udziela Szwajcarii, na przeciąg roku 1936, kontyngentu dodatkowego w wysokości 10 kwintali na plecionki do kapeluszy (poz. 704 p. 2 polskiej taryfy celnej) przy cle ulgowym 1.200 zł od 100 kg.

   Do przywozu tego mają zastosowanie postanowienia do poz. 704 p. 2 protokołu końcowego do układu dodatkowego do umowy handlowej między Szwajcarią a Polską z dnia 26 czerwca 1922 r., podpisanego w Bernie dnia 3 lutego 1934 r.

   Ten kontyngent uzupełniający będzie pozostawiony do dyspozycji Szwajcarii bez względu na postanowienia, które by zostały ustalone podczas przyszłych rokowań handlowych w sprawie wwozu do Polski tego towaru szwajcarskiego.
3. Niniejsze porozumienie będzie ratyfikowane i dokumenty ratyfikacyjne będą wymienione w Bernie w możliwie najkrótszym czasie.

Wejdzie ono w życie 30 dnia po dacie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych.

Byłbym zobowiązany Waszej Ekscelencji za powiadomienie mnie, czy Rząd Polski przyjmuje wymienione porozumienie".

Potwierdzając odbiór powyższej noty, mam zaszczyt zakomunikować Panu, że Rząd Polski przyjmuje porozumienie zaproponowane w tej nocie.

Zechce Pan przyjąć, Panie Ministrze, zapewnienia mego wysokiego poważania.

J. Beck

J. E.

Pan Maxime de Stoutz
Poseł Nadzwyczajny i Minister
Pełnomocny Szwajcarii
w Warszawie.

1003.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 12 grudnia 1936 r

o zasadach podziału nadwyżki kontyngentu wewnętrznego cukru.

Na podstawie art. 3 ust. (3) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. o regulowaniu gospodarki cukrowej i buraczanej (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 548) zarządza się co następuje:

§ 1. Ustala się następujące zasady corocznego podziału w okresach kampanijnych 1937/38 — 1941/42 nadwyżki ogólnego kontyngentu wewnętrznego cukru:

1) w okresie kampanijnym 1937/38 nadwyżka zostanie podzielona w następujący sposób:

a) 5% nadwyżki przeznaczy Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu według swobodnego uznania na uzupełnienie kontyngentów wewnętrznych poszczególnych rejonów i cukrowni w celu uwzględnienia interesów specjalnych grup rolników;

b) z pozostałej ilości otrzymają cukrownie, zaliczone w okresie kampanijnym 1936/37 do rejonów produkcji wielocukrownianych i jednocukrownianych, wyrównanie ich kontyngentów wewnętrznych do 45.000 q, przy czym przydział kontyngentu na ten cel wraz z kontyngentem wewnętrznym z okresu kampanijnego 1936/37 nie może przekraczać 60% kampanijnej zdolności produkcyjnej danej cukrowni (§ 3 ust (1) i (2));

c) dalsza pozostałość nadwyżki będzie obrócona:

aa) w połowie na podniesienie stopnia wykorzystania kampanijnej zdolności produkcyjnej cukrowni drogą podziału tej części nadwyżki stosunkowo do liczb odpowiadających różnicy pomiędzy kampanijną zdolnością produkcyjną poszczególnych cukrowni, a stopniem wykorzystania tej zdolności produkcyjnej;

bb) w połowie zaś na przydziały dla wszystkich cukrowni stosunkowo do ich kontyngentów wewnętrznych z poprzedniego okresu kampanijnego;

2) w okresach kampanijnych 1938/39, 1939/40, 1940/41 i 1941/42 nadwyżka ogólnego kontyngentu wewnętrznego cukru będzie dzielona, jak następuje:

a) 10% tej nadwyżki będzie dzielone według zasad określonych w pkt 1) lit. a);

b) 20% przeznaczy Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu na przydziały kontyngentu wewnętrznego dla cukrowni ewentualnie budowanych w okresie kampanijnym 1938/39 i następnych lub na przydziały uzupełniające dla cukrowni posiadających kontyngent wewnętrzny niższy od poziomu, jaki w tym celu ustali Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu;

c) pozostałe 70% nadwyżki kontyngentu wewnętrznego rozdziela się w następujący sposób:

aa) w połowie — na cele i według zasad określonych w pkt 1) lit. c) lit. aa);

bb) w połowie zaś — na cele i według zasad określonych w pkt 1) lit. c) lit. bb);

cc) Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu może określać corocznie najwyższy stopień wykorzystania kampanijnej zdolności produkcyjnej, jaki nie powinien być przekroczony przy rozdziale pomiędzy cukrownie 70% nadwyżki kontyngentu wewnętrznego według przepisów lit. c) niniejszego punktu.

§ 2. (1) Cukrownie, które otrzymają wyrównanie kontyngentu według przepisów § 1 pkt 1) lit. b), nie uczestniczą w przydziałach wynikających z przepisów § 1 pkt 1) lit. c).

(2) Gdyby natomiast przydziały, wynikające z ogólnego podnoszenia stopnia wykorzystania kampanijnej zdolności produkcyjnej oraz z podziału części nadwyżki stosunkowo do kontyngentów wewnętrznych poprzedniego okresu kampanijnego, okazały się korzystniejsze dla cukrowni, o których mowa w ust. (1), aniżeli wyrównanie ich kontyngentów do wysokości 45.000 q, należy stosować do tych cukrowni tę spośród powyższych dwu zasad podziału nadwyżki, która daje im wyższy kontyngent.

§ 3. (1) Kampanijną zdolność produkcyjną poszczególnych cukrowni w rozumieniu rozporządzenia niniejszego stanowi osiemdziesięciokrotna najwyższa przeciętna produkcja dobowa osiągnięta w ciągu kampanij 1931/32 — 1935/36.

(2) Zdolność produkcyjną cukrowni, która przejęła w następstwie fuzji, poczynając od okresu kampanijnego 1936/37, część lub całość kontyngentu wewnętrznego innej cukrowni, oblicza się łącznie ze zdolnością produkcyjną cukrowni sfuzjonowanej w stosunku do przejętego udziału w kontyngencie wewnętrznym. Przepis ten nie ma zastosowania w odniesieniu do cukrowni unieruchomionych przed okresem kampanijnym 1936/37.

(3) Stopień wykorzystania zdolności produkcyjnej w myśl przepisów rozporządzenia niniejszego będzie określany według wysokości kontyngentu wewnętrznego danej cukrowni w ostatnim okresie kampanijnym.

§ 4. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 15 grudnia 1936 r. Nr 91, poz. 634).

1004.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 14 grudnia 1936 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Przemysłu i Handlu o rejonach produkcji oraz o kontyngencie wewnętrznym i zapasie cukru na okres kampanijny 1937/38.

Na podstawie art. art. 1, 2, 3, 4, 5, 8 i 20 ust. 6 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. o regulowaniu gospodarki cukrowej i buraczanej (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 548) oraz zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 12 grudnia 1936 r. o zasadach podziału nadwyżki kontyngentu wewnętrznego cukru (Dz. U. R. P. Nr 91, poz. 634) zarządza się co następuje:

§ 1. Wyznacza się na czas od dnia 1 października 1937 r. do dnia 30 września 1938 r. ogólny kontyngent wewnętrzny w ilości 3.750.000 q cukru białego.

§ 2. Ustala się na okres kampanijny 1937/38 rejony produkcji oraz zalicza się cukrownie na tenże okres do poszczególnych rejonów według załącznika do rozporządzenia niniejszego.

§ 3. Z rozdziału ogólnego kontyngentu wewnętrznego, wymienionego w § 1, otrzymują rejony produkcji kontyngenty rejonowe na okres kampanijny 1937/38 w wysokości podanej w rubryce 4 załącznika do rozporządzenia niniejszego, z kontyngentów zaś rejonowych cukrownie otrzymują prowizoryczny przydział kontyngentu wewnętrznego na okres kampanijny 1937/38 w ilościach podanych w rubryce 5 tegoż załącznika.

§ 4. Określa się na czas od 1 października 1937 r. do 30 września 1938 r. wysokość zapasu cukru, który cukrownie obowiązane będą zatrzymywać w swych magazynach, na 10% kontyngentów wewnętrznych poszczególnych cukrowni w tymże okresie.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 15 grudnia 1936 r. Nr 91, poz. 636).

Załącznik do § 3 rozp. Min. Skarbu z dnia 14 grudnia 1936 r. (poz. 1004).

Okres kampanijny 1937/38.

Rejon	L. porządkowa	Cukrownia	Kontyngent wewnętrzny rejonu (kwintale)	Prowizoryczny przydział kontyngentu wewnętrznego dla cukrowni (kwintale)
1	2	3	4	5
I			308.033	
	1	Opalenica		150.225
	2	Szamotuły		72.101
	3	Kościan		85.707
II			168.018	
	4	Gostyń		84.168
	5	Miejska Górka		83.850
III			135.136	
	6	Zduny		51.297
	7	Witaszyce		83.839
IV			196.172	
	8	Środa		63.628
	9	Września		79.823
	10	Gniezno		52.721
V			525.959	
	11	Żnin		63.959
	12	Kujawy		92.785
	13	Tuczno		56.336
	14	Wierzchosławice		53.814
	15	Mątwy		92.229
	16	Kruszwica		86.585
	17	Nakło		80.251
VI			45.965	
	18	Świecie		45.965
VII			63.334	
	19	Pelplin		63.334
VIII			248.791	
	20	Chełmża		158.791
	21	Mełno		45.000
	22	Unisław		45.000
IX			45.000	
	23	Ostrowite		45.000
X			151.276	
	24	Dobre		53.344
	25	Brześć Kujawski		97.932
XI			45.000	
	26	Chełmica		45.000
XII			45.061	
	27	Gosławice		45.061
XIII			60.759	
	28	Zbiersk		60.759
XIV			45.000	
	29	Wieluń		45.000
XV			193.695	
	30	Ostrowy		69.325
	31	Dobrzelin		79.370
	32	Irena		45.000
XVI			45.000	
	33	Leśmierz		45.000

Rejon	L. porządkowa	Cukrownia	Kontyngent wewnętrzny rejonu	Prowizoryczny przydział kontyngentu wewnętrznego dla cukrowni
			kwintale	
1	2	3	4	5
XVII			140.338	
	34	Borowiczki		50.338
	35	Mała Wieś		45.000
	36	Izabelin		45.000
XVIII			90.000	
	37	Ciechanów		45.000
	38	Krasiniec		45.000
XIX			129.768	
	39	Michałów		45.000
	40	Józefów		45.000
	41	Guzów		39.768
XX			41.820	
	42	Sokołów		41.820
XXI			46.500	
	43	Chybie		46.500
XXII			45.000	
	44	Łubna		45.000
XXIII			45.000	
	45	Włostów		45.000
XXIV			45.000	
	46	Częstocice		45.000
XXV			158.820	
	47	Opole		40.896
	48	Garbów		41.280
	49	Lublin		76.644
XXVI			50.261	
	50	Rejowiec		50.261
XXVII			45.000	
	51	Klemensów		45.000
XXVIII			45.000	
	52	Wożuczyn		45.000
XXIX			72.439	
	53	Strzyżów		72.439
XXX			246.441	
	54	Przeworsk		93.897
	55	Chodorów		95.055
	56	Horodenka		57.489
XXXI			98.605	
	57	Szpanów		50.009
	58	Karwice-Oz.		48.596
XXXII			81.809	
	59	Babino Tom.		47.185
	60	Korzec		34.624
XXXIII			46.000	
	61	Podole		46.000
		Ogółem:	3.750.000	3.750.000

1005.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 17 grudnia 1936 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o zmianie podziału dodatków komunalnych do podatku gruntowego pomiędzy poszczególne rodzaje związków samorządowych.

Na podstawie art. 3 i 9 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. o obniżeniu obciążenia daninami komunalnymi i o innych zmianach w finansach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 544), zmienionego dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 593) i w związku z art. 22 ust. 2) ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 62, poz. 454) zarządzam, co następuje:

§ 1. Z dozwolonego w art. 14 ust. (1) ustawy z dnia 15 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr 65, poz. 505) w brzmieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 85. poz. 593) najwyższego łącznego obciążenia gruntów dodatkami komunalnymi do podatku gruntowego korzystać mogą:

A) na obszarze gmin wiejskich:

1) w województwach centralnych, wschodnich i południowych — gminy wiejskie do wysokości 21%, powiatowe związki samorządowe do wysokości 26%,

2) w województwach poznańskim i pomorskim — gminy wiejskie do wysokości 22,5%, powiatowe związki samorządowe do wysokości 27,,5%,

B) na obszarze miast nie wydzielonych:

1) w województwach centralnych, wschodnich i południowych — miasta do wysokości 36%, powiatowe związki samorządowe do wysokości 11%,

2) w województwach poznańskim i pomorskim — miasta do wysokości 37,5%, powiatowe związki samorządowe do wysokości 12,5%,

C) na obszarze miast wydzielonych:

1) w województwach centralnych, wschodnich i południowych — miasta do wysokości 47%,

2) w województwach poznańskim i pomorskim — miasta do wysokości 50%,

— ogólnej kwoty państwowego podatku gruntowego wraz z oddzielnym dodatkiem, przewidzianym w art. 7 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. o zmianie przepisów o państwowym podatku gruntowym (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 593).

§ 2. Z dozwolonego w art. 14, ust. (2) ustawy z dnia 15 czerwca 1923 r. w brzmieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 593) podwyższenia normy najwyższego łącznego obciążenia gruntów dodatkami komunalnymi do podatku gruntowego korzystać mogą:

A) na obszarze gmin wiejskich — gminy wiejskie do wysokości 11,5%, powiatowe związki samorządowe do wysokości 13,5%,

B) na obszarze miast niewydzielonych — miasta do wysokości 18,5%, powiatowe związki samorządowe do wysokości 6,5%,

C) na obszarze miast wydzielonych — miasta do wysokości 25%,

— tej części państwowego podatku gruntowego, która nie obejmuje oddzielnego dodatku, przewidzianego w art. 7 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 593).

§ 3. Samorząd wojewódzki otrzymuje 5% wpływów związków samorządowych z dodatków samorządowych do państwowego podatku gruntowego.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1937 r. Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 8 czerwca 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o zmianie podziału dodatków komunalnych do podatku gruntowego pomiędzy poszczególne rodzaje związków samorządowych (Dz. U. R. P. Nr 47, poz. 344).

Minister Skarbu
(—) **E. Kwiatkowski**

1006.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 21 listopada 1936 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o uzupełnieniu taryfy celnej wywozowej.

Na podstawie art. 13 ust. 5 lit. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządza się co następuje:

§ 1. W taryfie celnej wywozowej zawartej w załączniku do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 23 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 96, poz. 873), wprowadza się zmiany następujące:

1) Ustanawia się nową pozycję 42 w następującym brzmieniu:

„42. Obręcze wiklinowe okorowane i nieokorowane . . . . zł 20.— od 100 kg"

2) Wprowadza się uwagę 4 do grupy V w brzmieniu następującym:

„4. Obręcze wiklinowe okorowane i nieokorowane, wywożone na podstawie zaświadczeń Ministerstwa Przemysłu i Handlu . . . . bez cła".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie 14 dnia po ogłoszeniu.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 15 grudnia 1936 r. Nr 91, poz. 635)

1007.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 15 grudnia 1936 r.

w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o uchyleniu rozporządzenia z dnia 31 lipca 1935 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie zbóż, strączkowych, nasion oleistych, produktów przemiału, grochu polerowanego i słodu.

Na podstawie art. 23 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządza się co następuje:

§ 1. Uchyla się moc obowiązującą rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 lipca 1935 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zwrotu cła przy wywozie zbóż, strączkowych, nasion oleistych, produktów przemiału, grochu polerowanego i słodu (Dz. U. R. P. Nr 58, poz. 373) w brzmieniu rozporządzenia z dnia 15 czerwca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 47, poz. 345).

§ 2. Kwity wywozowe, wystawione na podstawie rozporządzenia z dnia 31 lipca 1935 r., ważne są w terminach na nich oznaczonych i służą do otrzymania zwrotu cła w gotówce w urzędach celnych wymienionych w § 5 tegoż rozporządzenia.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dniu 15 marca 1937 r.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 15 grudnia 1936 r. Nr 91, poz. 637).

1008.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 26 listopada 1936 r.

o organizacji i czasie urzędowania urzędów, podurzędów i posterunków celnych.

Na podstawie art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządzam, co następuje:

§ 1. Czas urzędowania Urzędu Celnego w Łagiewnikach Wschód i Oddziału Urzędu Celnego Cieszyn Most Główny w okręgu administracyjnym Dyrekcji Ceł w Mysłowicach ustala się jak następuje: w porze letniej od godziny 7 — 12 i 14 — 19; w porze zimowej od godziny 8 — 12 i 14 — 17; odprawa osób i ich środków lokomocji przez całą dobę.

§ 2. Dla Oddziału Urzędu Celnego Cieszyn Dworzec ustala się godziny urzędowe w zależności od rozkładu jazdy pociągów.

§ 3. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie ulega odpowiedniej częściowej zmianie załącznik do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 27 listopada 1934 r. (Monitor Polski Nr 278, poz. 385) w poz. 17 i 51 wykazu urzędów celnych okręgu administracyjnego Dyrekcji Ceł w Mysłowicach.

Minister
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 12 grudnia 1936 r. Nr 289, poz. 514).

1009.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 10 grudnia 1936 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o odstąpieniu gruntów państwowych na ogólne potrzeby gminy.

Na podstawie art. 9 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 10, poz. 107) zarządza się co następuje:

§ 1.

Odstępuje się bezpłatnie na ogólne potrzeby gminy:

a) gminie m. st. Warszawy grunt, stanowiący własność Skarbu Państwa, o powierzchni 4921,50 m kw., położony między ulicami Rokitny, Lisa Kuli i Felińskiego — według planu zabudowania, zatwierdzonego przez Ministra Spraw Wewnętrznych w dniu 13 marca 1935 r.;

b) gminie m. Krakowa pod rozszerzenie ulicy Bartosza Głowackiego grunt, stanowiący własność Skarbu Państwa, o powierzchni 1097 m kw. — zgodnie z prawomocnym planem zabudowania z dnia 24 lutego 1928 r.;

c) gminie m. Bydgoszczy pod rozszerzenie ulicy Babia Wieś grunt, stanowiący własność Skarbu Państwa o powierzchni 990 m kw. — zgodnie z prawomocnym planem zabudowania z dnia 2 lipca 1889 r.

§ 2.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 16 grudnia 1936 r. Nr 292, poz. 521).

1010.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 15 grudnia 1936 r.

o odraczaniu wpłaty należności celnych i innych, przypadających od towarów, zgłoszonych do odprawy celnej przez ajencje celne Polskich Kolei Państwowych.

Na podstawie art. 119 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84 poz. 610), zarządzam co następuje:

§ 1.

1) Wpłata należności celnych i innych, przewidzianych w art. 43 ust. 3 prawa celnego, przypadających od towarów zgłoszonych do odprawy celnej przez ajencje celne Polskich Kolei Państwowych, może być odroczona na okres czasu ustalony w § 3 niniejszego zarządzenia, jeżeli:

a) towar jest adresowany na imię ajencji celnej P. K. P.,

b) towar jest nadany nie pod adresem ajencji celnej P. K. P., lecz nadawca zaznaczył w liście przewozowym, że formalności celne ma załatwić ajencja celna P. K. P.,

c) towar jest nadany w bezpośredniej komunikacji zagranicznej pod adresem odbiorcy do tych miejscowości, w których nie ma urzędów celnych,

d) towar jest nadany w bezpośredniej komunikacji zagranicznej pod adresem odbiorcy do miejscowości, gdzie istnieje urząd celny, lecz na zasadzie przepisów o przekazywaniu przesyłek celnych podlega ostatecznej odprawie na granicy,

e) ajencja celna P. K. P. załatwia odprawy towarów nadanych pod adresem władz i instytucyj państwowych, na ich zlecenie.

2) Ajencja Celna P. K. P. w Gdyni korzysta z odroczeń wymienionych w ust. 1 na okres czasu ustalony w § 3 ust. 2 we wszystkich przypadkach odprawy celnej towarów tak z urzędu, jak i z komisu, bez względu na sposób adresowania przesyłek.

3) Przewidziane w niniejszym zarządzeniu odroczenie wpłaty nie ma zastosowania, gdy łączne należności według jednego zgłoszenia celnego są niższe od kwoty 2 zł.

§ 2.

1) Oznaczone w § 1 należności urzędy celne odraczają po otrzymaniu zobowiązań zapłaty Dyrekcji O. K. P. (wzór Nr 1) z oznaczeniem na nim terminu płatności (§ 3). Zobowiązania takie mogą być wystawiane na jedno lub większą ilość zgłoszeń celnych.

2) Zobowiązania powyższe powinny być podpisane w imieniu Dyrekcji O. K. P. przez jednego z pracowników ajencji celnej P. K. P. w siedzibie danego urzędu celnego, upoważnionych do tego przez Dyrekcję O. K. P.

3) Na każdym zgłoszeniu celnym, według którego odroczono należności, urząd celny notuje numer i datę zobowiązania, wydanego przez Dyrekcję O. K. P. Adnotację taką podpisuje pracownik ajencji celnej P. K. P. upoważniony do podpisywania zobowiązań.

§ 3.

1) Zobowiązania Dyrekcji O. K. P. powinny być regulowane do dnia 20 za pierwsze piętnaście dni danego miesiąca i do dnia 5 następnego miesiąca za pozostałe dni ubiegłego miesiąca.

2) Zobowiązania Dyrekcji O. K. P. z tytułu odpraw dokonanych przez Ajencję Celną P. K. P. w Gdyni powinny być regulowane do dnia 15 każdego miesiąca za cały miesiąc ubiegły.

§ 4.

1) W celu kontrolowania terminu płatności zobowiązań urzędy celne prowadzą rejestr odroczonych należności, przewidziany przepisami rachunkowo - kasowymi. Każdego piętnastego i ostatniego dnia miesiąca należy w rejestrze wyprowadzi! ogólną sumę odroczonych należności i najpóźniej dnia następnego doręczyć miejscowej ajencji celnej P. K. P. zawiadomienie z podaniem sumy przypadającej do zapłaty.

2) Urząd Celny w Gdyni wyprowadza ostatniego dnia każdego miesiąca w rejestrze ogólną sumę odroczonych należności i najpóźniej następnego dnia doręcza zawiadomienie ajencji celnej P. K. P.

§ 5.

Należności przypadające od Dyrekcji O. K. P. z tytułu zobowiązań wystawionych przez ajencje celne P. K. P. powinny być wpłacone do kas urzędów celnych bezpośrednio lub za pośrednictwem: kas urzędów skarbowych, Banku Polskiego albo Centralnej Księgowości Ministerstwa Skarbu. Dyrekcje O. K. P. powinny zawiadomić właściwe urzędy celne o dokonanej wpłacie z wyszczególnieniem: dat, numerów uregulowanych zobowiązań i sumy dokonanej wpłaty.

§ 6.

O dokonanych wpłatach przez Dyrekcje O. K. P. urzędy celne czynią adnotację w rejestrze odroczonych należności (§ 4) oraz na uregulowanych zobowiązaniach, po czym zobowiązania te zwraca się właściwym Dyrekcjom O. K. P.

§ 7.

Zarachowania i księgowania wpływów za odroczone należności celne należy dokonywać w myśl obowiązujących przepisów rachunkowych.

§ 8.

Przy miesięcznych sprawozdaniach, przesyłanych przełożonym Dyrekcjom Ceł, urzędy celne sporządzają oddzielne wykazy, zawierające następujące dane:

1) Sumę ogólną należności przypadającą z tytułu zobowiązań na pierwszy dzień miesiąca sprawozdawczego,

2) sumę ogólną zobowiązań powstałych w ciągu miesiąca sprawozdawczego,

3) kwotę ogólną wpłaconą w ciągu miesiąca sprawozdawczego tytułem uregulowania zobowiązań,

4) pozostałość nie uregulowaną z końcem miesiąca sprawozdawczego.

§ 9.

W razie uchybienia terminu płatności zobowiązań urzędy celne zarządzają niezwłocznie wstrzymanie przyjmowania nowych zobowiązań i zawiadamiają o tym Ministerstwo Skarbu.

§ 10.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1937 r.

Minister Skarbu: (—) *E. Kwiatkowski.*

Wzór Nr 1.

Załącznik do zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 15 grudnia 1936 r.

(Strona pierwsza)

Zobowiązanie Nr . . . . . .

Dyrekcja Okręgowa Kolei Państwowych
Państwowych w . . . .

Termin płatności

dn. . . m. . . . . 193 . . . r.

zł . . . . . gr . . . .

Zobowiązanie Nr . . . . . .

Dyrekcja Okręgowa Kolei Państwowych w . . . . obowiązuje się wpłacić do . . . . na dochód Skarbu Państwa w dniu . . . . . . m-ca . . . . . . 193 . . r. kwotę zł . . . . . gr . . . . (słownie) zł . . . . gr . . . . . tytułem należności celnych za towary oclone w Urzędzie Celnym w . . . . według niżej wyszczególnionych zgłoszeń celnych.

. . . . dnia . . . . m-ca . . . . 193 . . r.

Podpisy

Nr Nr prima noty	Nr Nr zgłoszeń celnych	Suma zł	Suma gr	Nr Nr zgłoszeń celnych	Suma zł	Suma gr	Uwagi

(Strona druga)

Nr Nr zgłoszeń celnych	Suma zł	Suma gr	Uwagi	Nr Nr prima noty	Nr Nr zgłoszeń celnych	Suma zł	Suma gr

1011.

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 3 grudnia 1936 r.

w sprawie wylosowanych Bonów Funduszu Inwestycyjnego.

Podaje się do wiadomości, że na podstawie art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o Funduszu Inwestycyjnym (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 636) i § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 listopada 1933 r. o wypuszczeniu Bonów Funduszu Inwestycyjnego (Dz. U. R. P. Nr 89, poz. 694), zostały w drodze losowania, w okresie czasu od 5 do 26 listopada 1936 roku, umorzone we wszystkich dziesięciu seriach, wypuszczonych na podstawie wyżej powołanego rozporządzenia Ministra Skarbu, następujące numery Bonów Funduszu Inwestycyjnego:

Nr Nr	Data wylosowania	Nr Nr	Data wylosowania
870	— 19.XI. 1936	17168	— 5.XI. 1936
2238	— 12 „ „	20264	— 12 „ „
4132	— 26 „ „	21361	— 26 „ „
4175	— 12 „ „	22465	— 19 „ „
5995	— 12 „ „	24276	— 26 „ „
6749	— 12 „ „	24324	— 19 „ „
6950	— 19 „ „	24549	— 5 „ „
7046	— 26 „ „	27232	— 5 „ „
13268	— 5 „ „	29969	— 5 „ „
14950	— 26 „ „	30568	— 19 „ „
15522	— 26 „ „	35752	— 19 „ „
15930	— 5 „ „	36576	— 12 „ „
15932	— 19 „ „	36595	— 12 „ „
17133	— 26 „ „	38036	— 5 „ „

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) *Dr Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 16 grudnia 1936 r. Nr 292, poz. 522).

1012.

WYKŁADNIA

ustawy o opłatach stemplowych, ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

Skrót: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dnia 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 64, poz. 404);

r. w. s.—rozporządzenie wykonawcze z dnia 10 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 842).

Nr 484: (do art. 140 i 154). I. Osoby, zamierzające odbyć czynną służbę wojskową w charakterze ochotników, powinny w myśl § 314 rozporządzenia Ministra Spraw Wojskowych z dnia 28 sierpnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 83 poz. 575) do podania o dopuszczenie do służby ochotniczej dołączyć: poświadczenie obywatelstwa polskiego, metrykę urodzenia, oraz świadectwo nienagannego prowadzenia się, zalegalizowane przez powiatową władzę administracji ogólnej.

Ministerstwo Skarbu zwalnia na podstawie art. 123 i 213 ordynacji podaktowej (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 14 poz. 134) od opłaty stemplowej podania o wydanie świadectw, o których mowa, jak również podania o wydanie zaświadczenia o nienotowaniu w rejestrze skazanych (§ 19 rozp. min. z dn. 25/5 1934 r. Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 478), tudzież świadectwa, wydane na skutek wymienionych podań, gdy istnieją łącznie następujące warunki:

1) jeżeli petent w podaniu, w którym prosi o wydanie świadectwa, oświadcza, że świadectwo jest mu potrzebne celem uzyskania przyjęcia do ochotniczej służby wojskowej,

2) jeżeli petent w roku kalendarzowym, w którym podanie zostało wniesione, kończy bądź 18 bądź 19, bądź 20 rok życia.

Na świadectwie, o którym mowa, należy umieścić adnotację: „Sprawa ochotniczej służby wojskowej, wolne od opłaty stemplowej. Re-

skrypt Ministerstwa Skarbu Nr D. V. 50951/5/36".

II. Powyższe zasady mają również zastosowanie do podań o wydanie świadectw, potrzebnych osobom, starającym się o przyjęcie do szkół wojskowych, kształcących na oficerów zawodowych lub do szkół wojskowych, kształcących na podoficerów zawodowych oraz do świadectw wydanych na skutek takich podań — z następującymi zmianami:

a) Uwolnienie od opłat rozciąga się nie tylko na podanie i świadectwo tej treści, jakie są wymienione wyżej pod I., lecz też na podania o wydanie wyciągu z ksiąg ludności oraz na wyciągi, wydane na skutek takich podań.

b) Uwolnienie dotyczy kandydatów na oficerów kończących w roku kalendarzowym, w którym podanie zostało wniesione, rok życia nie niższy niż 17 i nie wyższy niż 21, oraz kandydatów na podoficerów kończących w roku kalendarzowym, w którym podanie zostało wniesione, rok życia nie niższy niż 15 i nie wyższy niż 17. Adnotacja, na świadectwie powinna brzmieć: „Sprawa przyjęcia do szkoły wojskowej, wolne od opłaty stemplowej. Reskrypt Ministerstwa Skarbu Nr D. V. 50951/5/36". (Nr D. V. 50951/5/36)".

Nr 485: (do art. 145 i 154 u. o. s.) Ministerstwo Skarbu na podstawie art. 123 i 213 ordynacji podatkowej zwalnia od opłat stemplowych 1) podania wnoszone w sprawach dopuszczania pojazdów mechanicznych do ruchu na drogach publicznych i ich rejestracji w sprawach pozwoleń na prowadzenie pojazdów mechanicznych oraz w sprawach wydawania koncesyj na zarobkowy przewóz osób i towarów pojazdami mechanicznymi, jak również 2) świadectwa wydawane na skutek wymienionych podań. Zarządzenie niniejsze dotyczy podań wniesionych od dnia 20 grudnia 1936 r. oraz świadectw, wydanych od tej daty.

Ze względu na powyższe zarządzenie wykładnia 434, ogłoszona w Nr 12 Dz. Urz. Min. Skarbu z 1935 r. stała się nie aktualną z wyjątkiem pozycyj 12 i 20 p. b.

1013.

OKÓLNIK Nr 26 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 9 grudnia 1936 r.

L. B. P. 15332/36

w sprawie przestępstw urzędniczych.

Do

Gabinetu Ministra, Departamentów i Biur Ministerstwa Skarbu, Prokuratorii Generalnej R. P., Komendy Straży Granicznej, Państwowego Urzędu Kontroli Ubezpieczeń, Państwowego Zakładu Emerytalnego, Rady Spółdzielczej, Urzędu Długów Państwa, Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego, Państwowego Monopolu Spirytusowego, Polskiego Monopolu Solnego i Polskiego Monopolu Loteryjnego, Mennicy Państwowej, wszystkich Izb Skarbowych i Dyrekcyj Ceł, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach, Inspektoratu Ceł w Gdańsku i Komisariatu do spraw likwidacji niemieckiej w Poznaniu.

Ministerstwo Sprawiedliwości stwierdziło, że władze, urzędy i instytucje państwowe w wielu wypadkach nie przestrzegają obowiązku wynikającego z art. 242 kodeksu postępowania karnego z dn. 19 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr 83, poz. 725), tj. obowiązku zawiadamiania prokuratora o każdym wypadku popełnienia przez podległych funkcjonarjuszów państwowych przestępstwa ściganego z urzędu, o którym otrzymały wiadomości. Obowiązek ten ustalają również przepisy służbowe lub dyscyplinarne, a jego niedopełnienie stanowi nie tylko naruszenie obowiązków służbowych, lecz również przestępstwo z art. 286 kodeksu karnego, które osłabiając należytą represję karną, może się przyczynić do szerzenia przestępstw urzędniczych.

Powołując się na wydany w tej sprawie okólnik Pana Prezesa Rady Ministrów z dn. 24 listopada 1936 r. Nr 117-9/1 polecam zawiadomić Prokuratora o popełnieniu przez funkcjonariusza państwowego przestępstwa, ściganego z urzędu w ciągu 24 godzin po wstępnym zbadaniu sprawy, **niezależnie od dochodzeń dyscyplinarnych,** przy czym ocena istoty wypadku i istniejących dowodów, zależy w postępowaniu sądowym wyłącznie od prokuratora, władze zaś mają obowiązek zapewnienia prokuratorom rzeczywistej współpracy przy ściganiu przestępstw urzędniczych.

Jednocześnie zaznaczam, że niedopełnienie obowiązku z art. 242 k. p. k. stanowi przestępstwo, zagrożone surową karą w art. 286 kodeksu karnego.

Minister:
(—) *E. Kwiatkowski.*

1014.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 17 grudnia 1936 r.

L. B. P. 27/36

w sprawie kierowania interesantów do Ministerstwa Skarbu.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy), wszystkich Urzędów Skarbowych i Urzędów Opłat Stemplowych.

Bardzo wielu interesantów zgłasza się do Ministerstwa Skarbu w celu bezpośredniego załatwienia swych spraw oświadczając, iż zostali skierowani do Ministerstwa przez Izbę Skarbową lub Urząd Skarbowy z tego względu, że przychylne załatwienie odnośnej sprawy leży wyłącznie w kompetencji Ministerstwa Skarbu.

Takie informowanie interesantów utrudnia w znacznym stopniu i przewleka załatwienie sprawy, wywołując słuszne zresztą niezadowolenie.

Ministerstwo Skarbu biorąc pod uwagę, że nawet w tych sprawach, które są zastrzeżone do kompetencji Ministra Skarbu, powzięcie decyzji wymaga uprzedniego przedstawienia wniosku Izby Skarbowej poleca bezwarunkowo zaniechać kierowania interesantów bezpośrednio do Ministerstwa Skarbu.

Izby skarbowe i urzędy skarbowe znając sposób urzędowania Ministerstwa Skarbu powinny pouczać nawet tych interesantów, którzy z własnej inicjatywy zapowiadają wyjazd do Ministerstwa Skarbu, że wyjazd taki jest bezcelowy i spowoduje tylko niepotrzebne koszty, gdyż Ministerstwo Skarbu przed otrzymaniem sprawozdań z Izby Skarbowej nie podejmuje decyzji.

Obowiązkiem zaś izb skarbowych i urzędów skarbowych jest przyjmowanie próśb w sprawach zastrzeżonych do decyzji wyższej władzy skarbowej i przedkładać je bezzwłocznie odnośnej władzy ze szczegółowym sprawozdaniem.

Dyrektor Biura Personalnego:
(—) *W. Drojanowski.*

1015.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 16 grudnia 1936 r.

L. D. III. 10417/4/36

w sprawie bonifikat w podatku przemysłowym w formie świadectw.

Do

wszystkich urzędów skarbowych.

Nawiązując do okólnika z dnia 25 czerwca r. b. L. D. V. 40074/4/36 w sprawie ulg w państwowym podatku przemysłowym w związku z akcją zwalczania bezrobocia (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 18 poz. 565 z 1936 r.), Ministerstwo Skarbu przypomina, iż przy pobieraniu należności za świadectwa dla przedsiębiorstw przemysłowych, kasy urzędów skarbowych winny zaliczać na poczet ceny świadectwa — bonifikaty przyznane przez Ministerstwo Skarbu względnie urząd skarbowy w myśl wyżej powołanego okólnika.

Na świadectwach wydawanych przedsiębiorstwom względnie zakładom, którym została udzielona bonifikata na dotyczących deklaracjach, oraz w dzienniku przy pozycjach, dotyczących wpłat za takie świadectwa, kasy winny wypisywać sumy faktycznie podlegające uiszczeniu na rzecz Skarbu i związków samorządowych a więc po uwzględnieniu już bonifikaty, oraz zaznaczać ręcznie lub za pomocą stempla „Bonifikata".... % od ceny świadectwa przemysłowego, wymaganego na 1936 rok, tj. zł . . . . . gr . . . . Postanowienie urzędu skarbowego z dn. . . . . . . L. . . . ."

Poza tym tryb wydawania świadectw przemysłowych oraz tryb zarachowywania osiągniętych z tego tytułu kwot żadnym zmianom nie ulega.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Nowak.*

— — — — — — — — — —

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. III. 10417/4/36

Warszawa, dnia 16 grudnia 1936 r.

Wszystkim Izbom Skarbowym i Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) w Katowicach

do wiadomości.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Nowak.*

1016.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 5 grudnia 1936 r.

L. D. IV. 27429/3/36

w sprawie podawania wartości towarów przy zgłoszeniu towarów do odprawy celnej.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W związku z § 47 (zgłoszenie ustne) oraz § 48 (zgłoszenie na piśmie) przepisów wykonawczych do prawa celnego Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1) Podawanie wartości towaru jest wymagane przy pisemnym zgłoszeniu tylko takich towarów, od których cło wymierza się ad valorem. W praktyce zatem obowiązek podawania wartości towaru istnieje przy zgłoszeniach na piśmie do odprawy celnej (ostatecznej) samochodów, podwozi i ciągówek, clonych wg poz. 1136 — 1138 T. C., przy czym wartość ta musi być udowodniona certyfikatem. Przy pisemnym zgłaszaniu innych towarów, nie należy wymagać podawania wartości towaru, która to wartość dla wymiaru cła jest bez znaczenia.

Gdyby jednak wartość towaru została wpisana do zgłoszenia celnego, nie powoduje to odrzucenia zgłoszenia, jako wadliwego; urzędy celne nie mają tylko obowiązku sprawdzania tej wartości.

2) Przy odprawie celnej na podstawie zgłoszenia ustnego (§ 47 przep. wyk. do prawa celnego) towarów, co do których istnieje również obowiązek zgłoszenia statystycznego, strona powinna urzędowi celnemu podać wartość towaru, którą urząd celny wypisuje w zgłoszeniu; w tych bowiem przypadkach III egz. zgłoszenia (tzw. oznajmienie statystyczne) służy dla celów statystyki celnej.

3) Wnioski stron o poprawienie wartości towarów wskazanej w zgłoszeniach celnych, postawione po wypuszczeniu towaru do wolnego obrotu, nie powinny być przez urzędy celne uwzględniane, gdyż poprawianie takie nie znajduje uzasadnienia w obowiązujących przepisach celnych.

4) To co wyżej powiedziano o podawaniu wartości w zgłoszeniach przywozowych, odnosi się również do zgłoszeń przy wywozie towarów za granicę.

5) Niniejszy okólnik w niczym nie narusza przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 11 kwietnia 1930 r. w sprawie statystyki celnej (Dz. U. R. P. Nr 40 poz. 350) o obowiązku wskazywania wartości towarów w zgłoszeniach statystycznych.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

1017.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 7 grudnia 1936 r.

L. D. IV. 27842/3/36

w sprawie przedstawiania świadectw rozrachunkowych przy wywozie węgla i koksu.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że przy wywozie węgla i koksu do: Bułgarii, Jugosławii, Rumunii, Turcji i Węgier Urzędy Celne powinny wymagać przedstawienia świadectw rozrachunowych, przewidzianych w obwieszczeniu Ministra Skarbu z dnia 15 maja 1936 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 13 poz. 422); w razie nieprzedstawienia świadectwa rozrachunkowego odprawa wywozowa węgla i koksu nie może być dokonana.

Świadectw rozrachunkowych nie należy wymagać jedynie w przypadkach wywozu węgla i koksu do Włoch i posiadłości włoskich (vide § 4 ust. 2 b. okólnika L. D. IV. 23189/3/36 z dnia 18 września 1936 r. w sprawie kontroli specjalnej obrotu towarowego polsko-włoskiego (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 25 poz 764).

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

1018.

OKÓLNIK T 155 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 7 grudnia 1936 roku

L. D. IV. 29815/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 256).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84 poz. 610 z r. 1933) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

Konserwy rybne z ryb gatunków clupea spratus i clupea harengus (szproty i śledzie), przyrządzone w inny sposób niż wymieniony w pp. 1 i 2 poz. 256 taryfy celnej oraz przyrządzone w sposób wskazany w pp. 1 i 2 poz. 256, lecz

z dodatkiem korzeni, przypraw itp., należy clić według poz. 256 p. 3 taryfy celnej, chociażby nadchodziły pod nazwą „anchois".

Konserwy rybne z właściwych sardeli (anchois), tj. z ryb gatunku „engraulis encrasicholus", przyrządzone w oliwie, sosach, faszerowane itd., podlegają cłu według poz. 256 p. 4 taryfy celnej.

Sardele właściwe czyli ryby z gatunku engraulis encrasicholus poławiane są przeważnie w morzach południowych, śledzie i szproty — przeważnie w morzach północnych.

Do wyrobu obu wymienionych gatunków konserw mogą być użyte ryby po usunięciu z nich ości i głów.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

1019.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

L. D. IV. 28956/2/36

z dnia 3 grudnia 1936 r.

o uzupełnieniu wykazu załącznika Nr 1 do okólnika z dnia 8 kwietnia 1936 r. za Nr D. IV. 8495/2/36 w sprawie upoważnienia urzędów celnych do udzielania pozwoleń na czynny obrót uszlachetniający.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych I kl. i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Wykaz towarów dopuszczonych do czynnego obrotu uszlachetniającego, podany w załączniku Nr 1 do okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 8 kwietnia 1936 r. za Nr D. IV. 8495/2/36 w sprawie upoważnienia urzędów celnych do udzielania pozwoleń na czynny obrót uszlachetniający („Monitor Polski" z dnia 2 maja 1936 r. Nr 103, poz. 190, „Dziennik Urzędowy Ministerstwa Skarbu" z dnia 13 maja 1936 r. Nr 12, poz. 395) uzupełnia się towarami, wymienionymi w dołączonym wykazie.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 14 grudnia 1936 r. Nr 290, poz. 517).

Załącznik Nr 1

Uzupełnienie wykazu towarów dopuszczonych do czynnego obrotu uszlachetniającego

na zasadzie okólnika Nr D. IV. 8495/2/36 z dnia 8 kwietnia 1936 r.

Nr kol.	Pozycja taryfy celnej	Nazwa towaru przywożonego	Nazwa towaru wywożonego po uszlachetnieniu	Ilość towaru przywiezionego spisywana po wywozie towaru uszlachetnionego	Termin powrotnego wywozu
Do 1	930 p. 3	Blacha biała cynowana	Puszki blaszane również napełnione *)	Za 1000 sztuk puszek wywiezionych, Urząd Celny spisuje z ilości przywiezionej blachy dla następujących rozmiarów:	6 miesięcy
	" " lit. b	. . . .	. . . .	62. Puszki rozmiaru 45 × 89 × 123 mm . . . . 125 kg blachy	
	" " lit. c . . .	. . . .	. . . .	63. " " 48 × 99 × 210 mm . . . . 195 kg blachy	
	" " "	. . . .	. . . .	64. " " 48 × 113 × 260 mm . . . . 270 kg blachy	
	" " "	. . . .	. . . .	65. " " 56 × 48 mm . . . . 42 kg blachy	
	" " "	. . . .	. . . .	66. " " 56 × 50 mm . . . . 43 kg blachy	
	" " "	. . . .	. . . .	67. " " 56 × 120 mm . . . . 72 kg blachy	
	" " "	. . . .	. . . .	68. " " 56 × 140 mm . . . . 80 kg blachy	
	" " "	. . . .	. . . .	69. " " 56 × 145 mm . . . . 81 kg blachy	
	" " "	. . . .	. . . .	70. " " 56 × 148 mm . . . . 82 kg blachy	
	" " "	. . . .	. . . .	71. " " 56 × 150 mm . . . . 83 kg blachy	
	" " "	. . . .	. . . .	72. " " 56 × 184 mm . . . . 110 kg blachy	
	" " "	. . . .	. . . .	73. " " 58 × 100 × 30 mm . . . . 80 kg blachy	
	" " "	. . . .	. . . .	74. " " 60 × 56 mm . . . . 60 kg blachy	

Nr kol.	Pozycja taryfy celnej	Nazwa towaru przywożonego	Nazwa towaru wywożonego po uszlachetnieniu	Ilość towaru przywiezionego spisywana po wywozie towaru uszlachetnionego	Termin powrotnego wywozu
Do 1	930 p. 3	Blacha biała cynowana	Puszki blaszane również napełnione *)	Za 1000 sztuk puszek wywiezionych, Urząd Celny spisuje z ilości przywiezionej blachy dla następujących rozmiarów:	
				75. Puszki rozmiaru 64 × 150 × 51 mm	
	" " lit. b . . .	. . . .	. . . .	. . . . 79 kg blachy	
	" " lit. c . . .	. . . .	. . . .	. . . . 51 kg. blachy	
				76. " " 65 × 150 × 51 mm	
	" " "	. . . .	. . . .	. . . . 123 kg blachy	
				77. " " 73 × 26 mm	
	" " "	. . . .	. . . .	. . . . 53 kg blachy	
				78. " " 73 × 58 mm	
	" " "	. . . .	. . . .	. . . . 65 kg blachy	
				79. " " 73 × 70 mm	
	" " "	. . . .	. . . .	. . . . 68 kg blachy	
				80. " " 73 × 78 mm	
	" " "	. . . .	. . . .	. . . . 75 kg blachy	
				81. " " 73 × 80 mm	
	" " "	. . . .	. . . .	. . . . 79 kg blachy	
				82. " " 73 × 90 mm	
	" " "	. . . .	. . . .	. . . . 93 kg blachy	
				83. " " 73 × 110 mm	
	" " "	. . . .	. . . .	. . . . 95 kg blachy	
				84. " " 73 × 113 mm	
	" " "	. . . .	. . . .	. . . . 97 kg blachy	
				85. " " 73 × 130 mm	
	" " "	. . . .	. . . .	. . . . 105 kg blachy	
				86. " " 73 × 145 mm	
	" " "	. . . .	. . . .	. . . . 115 kg blachy	
				87. " " 73 × 150 mm	
	" " "	. . . .	. . . .	. . . . 116 kg blachy	
				88. " " 73 × 230 mm	
	" " "	. . . .	. . . .	. . . . 170 kg blachy	
				89. " " 89 × 26 mm	
	" " "	. . . .	. . . .	. . . . 77 kg blachy	

" " "			90.	"	"	89 × 26,5 mm 77 kg blachy
" " lit. b			91.	"	"	89 × 101 × 154 mm 76 kg blachy
" " lit. c						153 kg blachy
" " lit. b			92.	"	"	89 × 101 × 309 mm 76 kg blachy
" " lit. c						300 kg blachy
" " lit. b			93.	"	"	90×100×155/160 mm 75 kg blachy
" " lit. c						145 kg blachy
" " lit. b			94.	"	"	90 × 100 × 310 mm 75 kg blachy
" " lit. c						287 kg blachy
" " "			95.	"	"	99 × 26 mm 83 kg blachy
" " "			96.	"	"	99 × 26,5 mm 83 kg blachy
" " "			97.	"	"	99 × 31 mm 90 kg blachy
" " "			98.	"	"	99 × 46 mm 97 kg blachy
" " "			99.	"	"	99 × 48 mm 98 kg blachy
" " "			100.	"	"	99 × 53 mm 103 kg blachy
" " "			101.	"	"	99 × 63 mm 110 kg blachy
" " "			102.	"	"	99 × 72 mm 115 kg blachy
" " "			103.	"	"	99 × 76 mm 118 kg blachy
" " "			104.	"	"	99 × 118 mm 159 kg blachy
" " "			105.	"	"	99 × 122 mm 160 kg blachy
" " "			106.	"	"	99 × 150 mm 180 kg blachy

Nr kol.	Pozycja taryfy celnej	Nazwa towaru przywożonego	Nazwa towaru wywożonego po uszlachetnieniu	Ilość towaru przywiezionego spisywana po wywozie towaru uszlachetnionego	Termin powrotnego wywozu
Do 1	930 p. 3 lit c.	Blacha biała cynowana	Puszki blaszane również napełnione*)	Za 1000 sztuk puszek wywiezionych. Urząd Celny spisuje z ilości przywiezionej blachy dla następujących rozmiarów:	
	" " "	. . . .	. . . .	107. Puszki rozmiaru . . . . . . 99 × 156 mm 185 kg blachy	
	" " "	. . . .	. . . .	108. " " . . . . . . 99 × 160 mm 188 kg blachy	
	" " "	. . . .	. . . .	109. " " . . . . . . 99 × 170 mm 197 kg blachy	
	" " "	. . . .	. . . .	110. " " . . . . . . 99 × 180 mm 207 kg blachy	
	" " "	. . . .	. . . .	111. " " . . . . . . 99 × 230 mm 257 kg blachy	
	" " "	. . . .	. . . .	112. " " . . . . . . 99 × 240 mm 260 kg blachy	
	" " "	. . . .	. . . .	113. " " . . . . . . 100 × 165 × 85 mm 213 kg blachy	
	" " "	. . . .	. . . .	114. " " . . . . . . 100 × 165 × 86 mm 214 kg blachy	
	" " "	. . . .	. . . .	115. " " . . . . . . 103 × 150 × 35 mm 145 kg blachy	
	" " "	. . . .	. . . .	116. " " . . . . . . 103 × 150 × 65 mm 185 kg blachy	
	" " "	. . . .	. . . .	117. " " . . . . . . 103 × 150 × 72 mm 193 kg blachy	
	" " "	. . . .	. . . .	118. " " . . . . . . 103 × 150 × 78 mm 199 kg blachy	
	" " "	. . . .	. . . .	119. " " . . . . . . 103 × 150 × 84 mm 215 kg blachy	
	" " lit. b	. . . .	. . . .	120. " " . . . . . . 107 × 186 × 145 mm 370 kg blachy	
	" " lit. c	. . . .	. . . .	121. " " . . . . . . 113 × 52 mm 130 kg blachy	
	" " "	. . . .	. . . .	122. " " . . . . . . 113 × 60 mm 140 kg blachy	

" " "	. . . .	. . . .	123. " "	113 × 73 mm 150 kg blachy
" " "	. . . .	. . . .	124. " "	113 × 138 mm 198 kg blachy
" " lit. b	. . . .	. . . .	125. " "	113 × 150 mm 215 kg blachy
" " "	. . . .	. . . .	126. " "	113 × 175 mm 240 kg blachy
" " "	. . . .	. . . .	127. " "	113 × 184 mm 250 kg blachy
" " "	. . . .	. . . .	128. " "	113 × 194 mm 255 kg blachy
" " "	. . . .	. . . .	129. " "	113 × 195 mm 256 kg blachy
" " "	. . . .	. . . .	130. " "	113 × 205 mm 270 kg blachy
" " "	. . . .	. . . .	131. " "	113 × 230 mm 295 kg blachy
" " "	. . . .	. . . .	132. " "	120 × 230 × 120 mm 415 kg blachy
" " "	. . . .	. . . .	133. " "	129 × 156 × 172 mm 394 kg blachy
" " "	. . . .	. . . .	134. " "	130 × 158 × 173 mm 395 kg blachy
" " "	. . . .	. . . .	135. " "	130 × 165 mm 350 kg blachy
" " "	. . . .	. . . .	136. " "	130 × 260 mm 440 kg blachy
" " "	. . . .	. . . .	137. " "	138 × 195 × 80 mm 355 kg blachy
" " lit. c	. . . .	. . . .	138. " "	138 × 195 × 87 mm 357 kg blachy
" " lit. b	. . . .	. . . .	139. " "	138 × 195 × 95 mm 360 kg blachy
" " "	. . . .	. . . .	140. " "	140 × 205 × 95 mm 365 kg blachy
" " "	. . . .	. . . .	141. " "	140 × 205 × 98 mm 368 kg blachy

Nr kol.	Pozycja taryfy celnej	Nazwa towaru przywożonego	Nazwa towaru wywożonego po uszlachetnieniu	Ilość towaru przywiezionego spisywana po wywozie towaru uszlachetnionego	Termin powrotnego wywozu
Do 1	930 p. 3 lit. b	Blacha biała cynowana	Puszki blaszane rownież napełnione *)	Za 1000 sztuk puszek wywiezionych. Urząd Celny spisuje z ilości przywiezionej blachy dla następujących rozmiarów:	
	" " "			142. Puszki rozmiaru 145 × 165 mm 365 kg blachy	
	" " "			143. " " 153 × 153 mm 380 kg blachy	
	" " "			144. " " 153 × 180 mm 410 kg blachy	
	" " "			145. " " 153 × 200 mm 430 kg blachy	
	" " "			146. " " 153 × 230 mm 460 kg blachy	
	" " "			147. " " 153 × 255 mm 475 kg blachy	
	" " "			148. " " 156 × 165 mm 400 kg blachy	
	" " lit. c			149. " " 158 × 347 mm 555 kg blachy	
	" " "			150. " " 158 × 370 mm 560 kg blachy	
	" " lit. b			151. " " 163 × 51 mm 195 kg blachy	
	" " lit. c			70 kg blachy	
	" " lit. b			152. " " 163 × 125 mm 340 kg blachy	
	" " "			153. " " 163 × 130 mm 345 kg blachy	
	" " "			154. " " 163 × 135 mm 350 kg blachy	
	" " "			155. " " 163 × 150 mm 375 kg blachy	
	" " "			156. " " 163 × 165 mm 385 kg blachy	

" " "			157. " "	163 × 180 mm 400 kg blachy
" " "			158. " "	163 × 185 mm 405 kg blachy
" " "			159. " "	163 × 200 mm 420 kg blachy
" " "			160. " "	163 × 230 mm 450 kg blachy
" " "			161. " "	163 × 270 mm 490 kg blachy
" " "			162. " "	163 × 285 mm 525 kg blachy
" " "			163. " "	175 × 100 mm 390 kg blachy
" " "			164. " "	175 × 170 mm 490 kg blachy
" " "			165. " "	175 × 175 mm 495 kg blachy
" " "			166. " "	175 × 230 mm 555 kg blachy
" " "			167. " "	175 × 240 mm 580 kg blachy
" " "			168. " "	178 × 244 × 145 mm 614 kg blachy
" " "			169. " "	188 × 270 × 90 mm 590 kg blachy
" " "			170. " "	188 × 270 × 100 mm 595 kg blachy
" " "			171. " "	188 × 270 × 105 mm 599 kg blachy
" " "			172. " "	195 × 94 mm 480 kg blachy
" " "			173. " "	195 × 360 mm 926 kg blachy
" " "			174. " "	200 × 290 × 95 mm 647 kg blachy
" " "			175. " "	214 × 245 mm 775 kg blachy

Nr kol.	Pozycja taryfy celnej	Nazwa towaru przywożonego	Nazwa towaru wywożonego po uszlachetnieniu	Ilość towaru przywiezionego spisywana po wywozie towaru uszlachetnionego	Termin powrotnego wywozu
Do 1	930 p. 3 lit. b	Blacha biała cynowana	Puszki blaszane również napełnione *)	Za 1000 sztuk puszek wywiezionych. Urząd Celny spisuje z ilości przywiezionej blachy dla następujących rozmiarów:	
	" " "			176. " " 215 × 245 mm 776 kg blachy	
	" " "			177. " " 225 × 225 × 240 mm 1000 kg blachy	
	" " "			178. " " 230 × 120 mm 535 kg blachy	
	" " "			179. " " 230 × 125 mm 540 kg blachy	
	" " "			180. " " 230 × 245 mm 800 kg blachy	
	" " "			181. " " 230 × 250 mm 810 kg blachy	
	" " "			182. " " 232 × 153 mm 540 kg blachy	
		Uwaga: Napełnianie puszek może być dokonywane również w innej firmie, aniżeli ta, której obrót przyznano. Ta ostatnia pozostaje jednak nadal odpowiedzialną za prawidłowy przebieg obrotu.			
Do 2	212. p. 2 lit. b	Olej sojowy rafinowany	Konserwy: Szproty w oleju rozmiary puszek 73 × 26	Przy wywozie 1 puszki konserw Urząd Celny spisuje 0,034 kg oleju sojowego.	6 miesięcy

1020.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 10 grudnia 1936 r.

L. D. IV. 24775/3/36

w sprawie zwrotu cła przy wywozie niedoprzędu wełnianego.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Doszło do wiadomości Ministerstwa Skarbu, że przy wywozie za granicę niedoprzędu wełnianego niektóre urzędy celne stosują zwrot cła, przewidziany w rozporządzeniu Ministerstwa Skarbu z dnia 25 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 96, poz. 883) dla przędzy wełnianej.

W związku z tym wyjaśnia się, że w powołanym rozporządzeniu niedoprzęd wełniany nie jest wymieniony i dlatego też brak podstawy prawnej do stosowania zwrotu cła przy jego wywozie.

Co należy uważać za niedoprzęd wełniany, wyjaśnia okólnik L. D. IV. 42261/2/34 z dnia 11 stycznia 1935 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 2/1935 r. poz. 26).

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

1021.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 15 grudnia 1936 r.

L. D. IV. 25022/1/36

w sprawie upoważnienia urzędów celnych do zezwalania na warunkową odprawę celną przywozową krojów papierowych sprowadzanych z zagranicy na niepewną sprzedaż.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu na zasadzie art. 6 pkt. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84/1933 poz. 610) oraz § 58 przepisów wykonawczych do prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 90/1934 poz. 820), upoważnia urzędy celne I klasy do zezwalania, na zasadzie art. 50 pkt. 11 prawa celnego, na dokonywanie warunkowej odprawy celnej przywozowej krojów papierowych (szablony krawieckie) sprowadzanych z zagranicy przez krajowe firmy na niepewną sprzedaż. Pozwolenia takie mogą być wydawane pod warunkiem, że zabezpieczenie przypadających należności celnych oraz przewidziane w § 67 ust. 3 przepisów wykonawczych do prawa celnego zabezpieczenie powrotnego wywozu warunkowo odprawionego towaru w sumie odpowiadającej jego wartości zostaną złożone przez stronę **w gotówce.**

Postanowienia §§ 59—69 przepisów wykonawczych do prawa celnego, określające postępowanie przy odprawie warunkowej towarów powinny być przestrzegane.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

1022.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 15 grudnia 1936 r.

L. D. IV. 30268/2/36

w sprawie stosowania postanowień § 24 przepisów wykonawczych do prawa celnego.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu niniejszym wyjaśnia, że postanowienie punktu 2 ustępu III § 24 przepisów wykonawczych do prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 90, poz. 820 z 1934 r.), jako autonomiczne dotyczy towarów, które podług autonomicznej wykładni należą do poz. 384 taryfy celnej, względnie do uwagi umieszczonej po tej pozycji.

Towary, które konwencyjnie zostały przydzielone do poz. 384 taryfy celnej, a autonomicznie nie byłyby clone ani według tej pozycji, ani według uwagi do tej pozycji, nie podlegają postanowieniu punktu 2 ustępu III § 24 przepisów wykonawczych do prawa celnego, to znaczy, że np. elbon stanowiący związek chemiczny organiczny, w stanie **niedawkowanym,** jako autonomicznie clony według poz. 490 p. 2 taryfy celnej (a tylko przez układ dodatkowy z dnia 3 lutego 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 46 poz. 312 z r. 1935) do konwencji handlowej polsko-szwajcarskiej z dnia 26 czerwca 1926 r. przydzielony do poz. 384) nie podlega postanowieniu p. 2 ust. III § 24 przepisów wykonawczych do prawa celnego — nie należy przeto wymagać przy przywozie tego produktu w stanie niedozowanym ani zarejestrowania, ani uzyskiwania zezwoleń, o których jest mowa w p. 2 ust. III § 24 przepisów wykonawczych do prawa celnego.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

1023.

OKÓLNIK T. 157 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 15 grudnia 1936 r.

L. D. IV. 27350/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 834 p. 1 lit. a. tar. cel. i 137 p. 2 lit. b. tar. celnej).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

Jelita sztuczne (zastępujące w wyrobach masarskich jelita naturalne), wykonane z niebarwionego, względnie zabarwionego pergaminu roślinnego, zasadniczo podlegają ocleniu według poz. 834 p. 1 lit. a. tar. cel., jako osobno niewymienione wyroby z papieru bez ozdób i bez dodatku innych materiałów; jeżeli jednak towar ten nadchodzi z zagranicy z kraju traktatowego i jest pokryty należycie wystawionym świadectwem pochodzenia, to powinien być clony podług poz. 137 p. 2 lit. b. tar. cel. obejmującej jelita naturalne suszone i korzystać z obecnie obowiązującej stawki konwencyjnej w wysokości 300 zł od 100 kg, zgodnie z polsko - czechosłowacką umową handlową z dnia 10 lutego 1934 r.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

1024.

OKÓLNIK T. 156 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 15 grudnia 1936 r.

L. D. IV. 30888/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej (dotyczy Uwag 23 lit. b., 24 i 25 z Uwag ogólnych do Działu VIII t. c. — sprawa określania materiału podstawowego i sprawa dodatku za przybranie).

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Niektóre wyroby objęte Działem VIII t. c., podlegają cłu w zależności od materiału podstawowego z pewnym dodatkiem. Określając materiał podstawowy należy kierować się następującymi wytycznymi:

A) **Wyroby nieprzybrane:**

1) Jeżeli wyrób jest wykonany z dwuch różnych materiałów, to za materiał podstawowy uważa się ten, który zajmuje większą część powierzchni wyrobu (ust. 1 Uwagi 25); jeżeli jednak materiał o wyższej stawce przekracza 1/3 ogólnej powierzchni danego wyrobu, to za materiał podstawowy uważa się materiał o wyższej stawce (ust. 2 Uwagi 25).

2) Jeżeli wyrób jest wykonany z więcej niż dwuch różnych materiałów, to należy zsumować powierzchnie materiałów o wyższych stawkach celnych (ilość tych materiałów będzie równała się zawsze ilości wszystkich materiałów minus jeden, tj. minus materiał o najniższej stawce celnej) i oclenie następuje w zależności od tego, czy otrzymana suma przekracza 1/3 ogólnej powierzchni danego wyrobu: w przypadku, gdy suma ta jest mniejsza od 1/3 ogólnej powierzchni, to za podstawowy materiał uważa się ten, który zajmuje największą część ogólnej powierzchni wyrobu, w przypadku zaś gdy suma ta jest większa od 1/3 ogólnej powierzchni wyrobu, to za materiał podstawowy uważa się ten z materiałów o wyższej stawce (tj. jeden z materiałów zsumowanych), który zajmuje wśród tych zsumowanych powierzchni największą część (Uwaga 25). W przypadku gdy części, które sumujemy, są równe — wybieramy materiał o najwyższej stawce.

B) **Wyroby przybrane podług Uwagi 23 lit. b:**

Zajmujemy się w tej chwili tylko przybraniem, podanem w lit. b. Uwagi 23, nie mówiąc o przybraniu podanym w lit. a. tej Uwagi. Rozpatrując przybranie wskazane w Uwadze 23 lit. b., tj. przybranie w formie materiału dodanego do gotowego wyrobu, należy zbadać:

1) czy dodany materiał ma stawkę celną nie niższą (tj. musi mieć stawkę równą lub wyższą) od stawki przewidzianej dla materiału podstawowego (względnie jedynego) danego wyrobu, przyczym materiał podstawowy określa się uprzednio w sposób wskazany wyżej pod lit. A. (tak jak by gotowy wyrób nie miał przyszytego, naszytego itp. dodatku innego materiału)

i 2) czy dodany materiał nie przewyższa 1/3 zewnętrznej powierzchni określonego uprzednio materiału podstawowego.

Jeżeli dodany materiał odpowiada obu powyższym warunkom, to pobiera się za przybranie dodatek 50% do cła, zgodnie z Uwagą 24, o ile sama taryfa celna inaczej nie postanawia.

W przypadkach zaś, gdy dodany materiał nie odpowiada jednemu z powyższych warunków, to:

a) jeżeli nie odpowiada pierwszemu warunkowi (ma stawkę niższą od określonego uprzednio podstawowego materiału) — nie uważa się go za przybranie i, skutkiem tego, nie pobiera się dodatku, przewidzianego w Uwadze 24, o ile został zachowany drugi warunek (I), albo

traci charakter materiału dodanego i staje się jedną z części składowych gotowego wyrobu, o ile również nie został zachowany drugi warunek, tj. materiał dodany przewyższył 1/3 zewnętrznej powierzchni uprzednio określonego materiału podstawowego (II);

b) jeżeli nie odpowiada drugiemu warunkowi (niezależnie od tego czy odpowiada lub nie pierwszemu warunkowi)—staje się jedną z części składowych gotowego wyrobu, tak jak wyżej w a. II.

Wprzypadkach a. II. i b. — ustalamy nowy materiał podstawowy (już przyjmując powierzchnię materiału dodanego za jedną z części składowych ogólnej powierzchni wyrobu) i stosujemy zasady podane pod lit. A. (Wyroby nieprzybrane) w niniejszym okólniku.

Okólnik niniejszy obowiązuje od dnia ogłoszenia do czasu ewent. nowelizacji w t. c. Uwag, o których mowa.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

1025.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 15 grudnia 1936 r.

L. D. IV. 30256/1/36

w sprawie rozstrzygania zażaleń, wnoszonych po upływie terminu 30-dniowego, lecz w czasie gdy towar zalega jeszcze pod dozorem celnym.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Wobec nasuwających się niektórym Dyrekcjom Ceł wątpliwości, czy należy rozpatrywać merytorycznie zażalenia wniesione po upływie 30-dniowego terminu, przewidzianego w ustępie 3 art. 130 prawa celnego, lecz w czasie gdy towar znajduje się jeszcze pod dozorem celnym, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

I. Stosowanie do postanowień ustępu 3 art. 130 prawa celnego wszelkie zażalenia od orzeczeń i zarządzeń wydanych w pierwszej instancji w sprawie stosowania taryfy celnej i przepisów celnych winny być wnoszone w terminie 30 dni po dniu doręczenia stronie postanowienia lub zarządzenia władzy celnej albo od dnia następnego po dniu oznajmienia stronie wyniku rewizji.

Bieg terminu 30-dniowego, przewidzianego w ustępie 3 art. 130 prawa celnego do wnoszenia zażaleń normują szczegółowo przepisy § 225 rozporządzenia wykonawczego do prawa celnego.

II. W myśl art. 130 ustęp 6 prawa celnego zażalenie wniesione po upływie terminu 30-dniowego, przewidzianego w ustępie 3 tegoż artykułu, powinno być odrzucone przez władzę celną, która wydała postanowienie lub zarządzenie bez względu na to, czy towar został wydany już do wolnego obrotu, czy też znajduje się jeszcze pod dozorem celnym.

Postanowienia ustępu 3 i 6 powołanego wyżej art. 130 prawa celnego w związku z postanowieniami § 225 rozporządzenia wykonawczego do prawa celnego są wyraźne, kategoryczne, niedopuszczające żadnych w tym względzie wyjątków i jako takie nie mogą nasuwać żadnych wątpliwości przy stosowaniu ich w praktyce.

W związku z powyższym zażalenie wniesione po upływie terminu 30-dniowego, przewidzianego w art. 130 prawa celnego, nie może spowodować zmiany ustalonego wyniku rewizji, chociażby nawet towar znajdował się jeszcze pod dozorem celnym, poza przypadkami przewidzianymi w art. 132 prawa celnego, to jest gdy strona uzyska przywrócenie uchybionego okresu lub terminu.

III. Jeżeli zestawić przepisy art. 121 ustęp 1 a. z przepisami art. 130 ustęp 3 i 6 prawa celnego, to z treści postanowień art. 121 ustęp 1 a wynika, że zmiana ustalonego przez Urząd Celny wyniku rewizji może nastąpić nie tylko w razie wniesienia przez stronę zażalenia w terminie przewidzianym w ustępie 3 art. 130 prawa celnego, ale także w wypadku, kiedy towar znajduje się jeszcze pod dozorem celnym, na skutek ponownej rewizji (superrewizji), dokonanej przez naczelnika Urzędu Celnego lub urzędnika przez niego upoważnionego albo delegata Dyrekcji Ceł lub Ministerstwa Skarbu.

Postanowienia art. 121 ustęp 1 a prawa celnego nie stwarzają podstaw do zmiany wyniku rewizji na skutek zażalenia strony, lecz zawierają uprawnienia władz celnych do zmiany pierwotnego wyniku rewizji, w drodze ponownej (superrewizji) dokonanej przy sposobności sprawdzania prawidłowej odprawy celnej towaru, będącego jeszcze pod dozorem celnym. I wówczas jeżeli na podstawie ponownej rewizji, dokonanej w myśl § 41 ustęp 6 nastąpi zmiana pierwotnego wyniku rewizji, Urząd Celny oznajmia o tym stronie, przy czym będą tu miały analogiczne zastosowanie postanowienia ustępów 5 i 6 § 42 rozporządzenia wykonawczego, zaś 30-dniowy termin, przewidziany w art. 130 prawa celnego do wnoszenia zażaleń będzie biegł od dnia następnego po dniu oznajmienia stronie wyniku ponownej rewizji, a to zgodnie z treścią postanowień § 225 punkt 2 a. w związku z § 42 ustęp 8 rozporządzenia wykonawczego do prawa celnego.

W końcu dla uniknięcia na przyszłość wątpliwości w związku z treścią jeszcze punktu 4 art. 130 prawa celnego, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, iż władze celne I instancji mogą również uwzględniać we własnym zakresie działa-

nia, zażalenia w sprawach stosowania taryfy celnej, jednakże tylko wtedy, gdy towar nie został jeszcze wydany do wolnego obrotu i pod warunkiem, że zażalenie zostało wniesione w terminie 30-dniowym, przewidzianym w ustępie 3 art. 130 prawa celnego przy uwzględnieniu postanowień § 225 rozporządzenia wykonawczego do prawa celnego.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

1026.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 17 grudnia 1936 r.

L. D. IV. 29388/3/36

w sprawie nazwy towarów w świadectwach pochodzenia.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Stosownie do § 4 ust. 2 okólnika Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 16979/3/36 z dnia 28 maja 1935 r. o stwierdzaniu pochodzenia i przychodzenia towarów przy odprawach celnych (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 15, poz. 361) świadectwo pochodzenia powinno zawierać m. i. nazwę towaru, przy czym podanie ogólnikowej nazwy towaru, zamiast nazwy taryfowej, nie powinno być powodem nieuznania świadectwa pochodzenia.

Na tle tego przepisu powstają wątpliwości, czy świadectwa pochodzenia, podające jako nazwy towaru: „towary kolonialne" i „owoce południowe" mogą być przyjmowane, czy też powinny być odrzucone.

W związku z tym Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że określenia te są tak szerokie i obejmują tak znaczną ilość towarów różnych, że nie mogą być uważane za ogólnikową nazwę towaru, gdyż nie określają gatunku i rodzaju sprowadzonego towaru. Dlatego też świadectwa pochodzenia, wymieniające „towary kolonialne" lub „owoce południowe" a nie podające bliższej nazwy towaru (jak np. kawa, herbata, pieprz, pomarańcze, rodzynki, figi itp.) nie powinny być przez urzędy celne przyjmowane, jako nie odpowiadające wymogom powołanego na wstępie przepisu.

Niniejszy okólnik obowiązuje na przyszłość i powinien być stosowany dopiero po upływie miesiąca, licząc od daty ogłoszenia go w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

1027.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 17 grudnia 1936 r.

L. D. IV. 30553/3/36

w sprawie świadectw pochodzenia, przedstawianych w związku z pozwoleniami na prawo przywozu.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W związku z przepisem § 4 ust. 4 rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 8 maja 1936 r. o warunkach udzielania pozwoleń na prawo przywozu itd. (Dz. U. R. P. Nr 36 poz. 281 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 12 poz. 378) oraz z przepisem § 13 ust. 4 okólnika L. D. IV. 16979/3/35 z dnia 28 maja 1935 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 15 poz. 361) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, jak następuje:

W przypadkach przywozu towarów nie bezpośrednio z kraju pochodzenia, lecz za pośrednictwem kraju innego, świadectwa pochodzenia, wymagane w związku z pozwoleniami przywozu, mogą być wystawiane również w tym innym kraju, lecz tylko wówczas, gdy w warunkach pozwolenia inaczej nie zastrzeżono. Jeżeli zatem w pozwoleniu przywozu jest warunek przedstawienia świadectwa pochodzenia wystawionego i wizowanego w kraju pochodzenia towaru, to bez takiego świadectwa pozwolenie przywozu nie może być zastosowane, nawet gdyby strona przedstawiła, celem zastosowania cła konwencyjnego, świadectwo wystawione i wizowane w kraju innym.

Dla informacji nadmienia się, że obecnie Ministerstwo Przemysłu i Handlu udziela pozwoleń z zastrzeżeniem powyższego warunku na przywóz towarów z następujących krajów: Argentyna, Brazylia, Chile, Guatemala, Haiti, Kolumbia, Meksyk, Paragwaj, El Salwador i Urugwaj.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

1028.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 17 grudnia 1936 r.

L. D. IV. 30890/3/36

w sprawie ograniczenia warunkowej odprawy celnej samochodów i motocykli zarejestrowanych na obszarze Litwy.

Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że Automobilklub Polski w Warszawie rozwiązał umowę tryptykową z Litewskim Klubem Automobilowym (Lietuvos Automobiliu Klubas), wobec

czego skreśla się nazwę tego klubu z wykazu, stanowiącego załącznik do okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 12 czerwca 1936 r. L. D. IV. 9556/1/36 w sprawie złożenia przez Automobilklub Polski w Warszawie gwarancji za należności celne i inne od samochodów i motocykli (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 16 poz. 517) i w związku z tym z dniem 1 stycznia 1937 r. nie należy uznawać tryptyków i książeczek z przepustkami granicznymi, wystawionych przez wymieniony Litewski Klub Automobilowy.

Jednocześnie poleca się nie odprawiać na tryptyki i książeczki z przepustkami, wystawione przez inne kluby, samochodów i motocykli zarejestrowanych na obszarze Litwy (łącznie z Kłajpedą) i z tego tytułu posiadających tablice z literami L. T.

Poza tym poleca się nie stosować do samochodów i motocykli zarejestrowanych na obszarze Litwy warunkowej odprawy celnej, przewidzianej w § 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 lipca 1935 r. o odprawie celnej środków przewozowych (Dz. U. R. P. Nr 60 poz. 387).

Samochody i motocykle zarejestrowane na obszarze Litwy (i Kłajpedy), które znajdą się na polskim obszarze celnym przed dniem 1 stycznia 1937 r., należy odprawić przy wyjeździe bez przeszkód.

Zawarte w niniejszym okólniku ograniczenia dotyczące odprawy celnej samochodów i motocykli zarejestrowanych na obszarze Litwy (i Kłajpedy) nie mają zastosowania do osób zajmujących stanowiska dyplomatyczne i konsularne, legitymujących się przepustkami wydawanymi przez Ambasady i Poselstwa Polskie względnie Konsulaty Polskie w myśl § 19 przytoczonego wyżej rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 lipca 1935 r. o odprawie celnej środków przewozowych.

W końcu zaznacza się, że zarządzenie niniejsze nie narusza w niczym postanowień Układu tymczasowego między Polską a Litwą, dotyczące ułatwień przyznanych mieszkańcom — właścicielom gruntów, położonych po obu stronach granicy polsko - litewskiej, z dnia 7 listopada 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 29/1929 r. poz. 285).

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

1029.

OKÓLNIK T. 158 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 17 grudnia 1936 r.

L. D. IV. 30255/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 183, 925 p. 3 i 360 p. 3).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84 poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1) Mieszaniny mechaniczne żelazo-chromu, węgla drzewnego i braunsztynu niemielonego, o ustalonym stosunku i określonej zawartości chromu, używane przy wyrobie stali szlachetnych, podlegają ocleniu według poz. 183 taryfy celnej — jako węgiel drzewny osobno niewymieniony.

2) Mieszaniny mechaniczne żelazo-krzemu, węgla drzewnego i braunsztynu niemielonego, o ustalonym stosunku i określonej zawartości krzemu, używane przy wyrobie stali szlachetnych, podlegają ocleniu według poz. 925 p. 3 taryfy celnej — jako żelazo-krzem.

3) Emulgator, używany do zmiękczania i wypełniania kauczuku, o składzie od 60 — 70% fosfatydów (fosfolipidów) i około 35% olejów tłuszczowych, znany w handlu pod nazwą „Rubberine-Gel", — podlega ocleniu według poz. 360 p. 3 taryfy celnej — jako organiczne połączenie kwasu fosforowego.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

1030.

OKÓLNIK T. 159 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 18 grudnia 1936 r.

L. D. IV. 31174/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy przędzy o nietrwałym zabarwieniu).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84 poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Poniższy okólnik dotyczy przędzy wykonanej z włókien pochodzenia roślinnego (bawełna itd.), pochodzenia zwierzęcego (wełna, jedwab naturalny itd.) i włókien sztucznych (jedwab sztuczny itd.).

Przędzę o nietrwałym zabarwieniu należy clić narówni z przędzą niebarwioną, oczywiście z uwzględnieniem procesów bielenia, merceryzowania, opalania itd., jeżeli procesy te miały miejsce.

Za przędzę o nietrwałym zabarwieniu uważa się taką przędzę, która odbarwi się całkowicie (ewentualnie pozostawiając ledwo dostrzegalny odcień barwy), jeżeli przędzę poddamy pięciominutowemu praniu w wodzie o temperaturze 55 — 60° C z mydłem marsylskim, w ilości 1% w stosunku wagowym do wody.

Powyższy zabieg kontrolny należy wykonywać w następujący sposób:

5 g badanego towaru pierze się w ciągu 5 minut w 300 cm^3 wody o temperaturze 55 — 60° C, w której uprzednio rozpuszczono około 3 g mydła marsylskiego. Pranie uskutecznia się w naczyniu szklanym przez energiczne mieszanie przy pomocy pręcika szklanego badanej próbki towaru w roztworze mydlanym.

Po wypraniu próbkę należy przemyć chłodną wodą, potym wysuszyć i porównać z nieupraną próbką badanego towaru.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

1031.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 18 grudnia 1936 r.

L. D. IV. 29416/3/36

w sprawie zwolnienia od cła przedmiotów pokazowych i pomocy naukowych dla niektórych instytucyj naukowo-badawczych.

Do

wszystkich Dyrekcji Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W uzupełnieniu okólnika z dnia 24 listopada 1936 r. L. D. IV. 27887/3/36 w sprawie zwolnienia od cła pomocy naukowych dla niektórych instytucji naukowo - badawczych (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 32, poz. 910) Ministerstwo Skarbu zarządza, aby na podstawie § 16 ust. 2 do p. 11 przepisów wykonawczych do prawa celnego były zwalniane od cła również przedmioty pokazowe i pomoce naukowe, sprowadzane z zagranicy przez:

Muzeum Narodowe imienia Króla Jana III we Lwowie i Wojskowy Instytut Geograficzny w Warszawie.

Za podstawę do zwolnienia od cła będą służyć zaświadczenia wymienionych instytucji, wystawiane według wzoru podanego w okólniku z dnia 27 października 1936 r. L. D. IV. 25857/3/36 (Monitor Polski Nr 265 p. 474 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 31, poz. 927).

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

1032.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 18 grudnia 1936 r.

L. D. IV. 31119/3/36

w sprawie protokołu dodatkowego do prowizorycznego układu handlowego z 18 lipca 1936 r. między Polską i Francją.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu zwraca uwagę, że rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej ogłoszone w dniu 7 grudnia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 90, poz. 623, tekst przedrukowany w Dz. Urz. Min. Sk. Nr 33, poz. 979), wprowadziło z dniem tym w życie niektóre postanowienia protokółu dodatkowego z dnia 18 lipca 1936 r. do prowizorycznego układu handlowego polsko-francuskiego z tej samej daty (Dz. U. R. P. Nr 66 z 1936 r., poz. 482; tekst przedrukowany w Dz. Urz. Min. Sk. Nr 24, poz. 724).

Mocą postanowień wymienionego protokołu dodatkowego zostały zniżone cła przywozowe na szereg towarów, bądź drogą udzielenia nowych zniżek konwencyjnych, bądź powiększenia dotychczas istniejących.

Nowe zniżki konwencyjne zostały udzielone na towary następujące: karczochy (poz. t. c. 49), szparagi w czasie od 1 lutego do 31 marca (poz. t. c. 49), kwiaty również gałązki z owocami lub kwiatami — cięte: świeże, sprowadzane w okresie od 1 grudnia do końca lutego (poz. t. c. 87 p. 1 lit. a), suche, farbowane lub inaczej preparowane (poz. t. c. 87 p. 2), bukiety, wieńce i inne wyroby, z innych materiałów niż naturalne kwiaty i liście, a objętych pozycjami t. c. 86 i 87 (poz. t. c. 88 p. 2).

Powiększenie istniejących już zniżek konwencyjnych (tych, które obowiązywały dotychczas na mocy samego układu prowizorycznego polsko - francuskiego z 18 lipca 1936 r.) dotyczy towarów następujących: kwiaty również gałązki z owocami lub kwiatami — cięte, świeże, sprowadzane w okresie od 1 marca do 30 listopada (poz. t. c. 87 p. 1 lit. b), bukiety, wieńce i inne wyroby z naturalnych, kwiatów i liści (poz. t. c. 88 p. 1), sery: Roquefort, Brie, Camembert, Pont l'Evêque, Port Salut (poz. t. c. 128 z p. 4; warunki stosowania do serów wymienionych cła konwencyjnego pozostały bez zmiany), oliwa w naczyniach powyżej 2 kg (poz. t. c. 205 p. 2 lit. a), oliwa w naczyniach 2 kg i mniej — z bezpośrednim opakowaniem (poz. t. c. 205 p. 2 lit. b), wina winogronowe nie musujące o mocy 16° alkoholu i mniej, w innych naczyniach niż cysterny, balony, gąsiory i beczki (poz. t. c. 280 p. 1 lit. c), wina szampańskie (poz. 282 p. 1).

Protokół dodatkowy, o którym mowa, będzie pod względem mocy obowiązującej podzielał los

prowizorycznego układu handlowego polsko-francuskiego z 18 lipca 1936 r.

Wyjaśnienia dotyczące stosowania stawki celnej konwencyjnej francuskiej na sery, podane w okólniku L. D. IV. 26597/3/36 z dnia 10 listopada 1936 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 31, poz. 943) nie ulegają zmianie.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

1033.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 5 grudnia 1936 r.

L. D. V. 42489/4/35

w sprawie stosowania okólnika z dnia 28 czerwca 1927 r. L. DPO. 2651/III. o nabywaniu świadectw przemysłowych kat. 3-ej przez hurtowych odbiorców pism periodycznych.

Do
Izby Skarbowej w Wilnie.

Na sprawozdanie z dnia 20 grudnia 1935 r. Nr W. II. 2/2/42/35 Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że część pierwsza okólnika z dnia 28 czerwca 1927 r. L. DPO. 2651/III (Zbiór Okólników Min. Skarbu str. 118 poz. 113), dotycząca zezwolenia hurtowym odbiorcom pism periodycznych na opłacanie podatku przemysłowego od obrotu od 1/4 części pełnego obrotu towarowego, utraciła moc z dniem 1 stycznia 1936 r., a to w związku z dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. w sprawie zmiany niektórych przepisów, dotyczących państwowego podatku przemysłowego i opłat stemplowych (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 15) wprowadzającym jednolite opodatkowanie wszelkiego rodzaju obrotów przedsiębiorstw handlu towarowego.

Część druga wspomnianego okólnika, dotycząca nabywania przez hurtowych odbiorców pism świadectw przemysłowych kat. 3-ej przedsiębiorstw handlowych, utraciła moc, poczynając od roku podatkowego 1935, a to wobec postanowień ustępu ostatniego okólnika z dnia 6 grudnia 1934 r. L. D. V. 43730/4/34 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 34 poz. 460).

— — — — — — — — — —

Do
wszystkich izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach oraz wszystkich urzędów skarbowych

Ministerstwo Skarbu udziela do wiadomości i stosowania.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr J. Lubowicki.*

1034.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 15 grudnia 1936 r.

L. D. V. 30464/3/36

w sprawie podatku od nieruchomości od ochotniczych straży pożarnych.

Do
wszystkich izb i urzędów skarbowych.

Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że ochotnicze straże pożarne, działające na podstawie ustawy z dnia 13 marca 1934 r. o ochronie przed pożarami i innymi klęskami (Dz. U. R. P. Nr 41 poz. 365) i rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 14 stycznia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 7 poz. 35), uważać należy za instytucje dobroczynne w rozumieniu przepisów art. 2 p. 2 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14/I 1936 r. o podatku od nieruchomości (Dz. U. R. P. Nr 3 poz. 14). Wobec tego nieruchomości, stanowiące własność ochotniczych straży pożarnych, wolne są od podatku od nieruchomości pod warunkami, wskazanymi w art. 2 p. 2 dekretu o podatku od nieruchomości, tj. o o ile te nieruchomości lub ich części nie przynoszą dochodu przez wynajęcie lub wydzierżawienie oraz gdy nie są zajęte przez przedsiębiorstwa wymienionych straży.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr. J. Lubowicki.*

1035.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 17 grudnia 1936 r.

L. D. V. 44789/4/36

w sprawie zwolnienia od państwowego podatku przemysłowego od obrotu transakcji eksportowych surowymi skórkami futrzanymi.

Do
wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Na podstawie art. 39 ust. (3) p. 1. ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 46, poz. 339) Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Ministerstwem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministerstwem Przemysłu i Handlu zwalnia od państwowego podatku od obrotu, obroty uzyskane z eksportu surowych skórek futrzanych.

Eksport tych artykułów winien być udowodniony w sposób określony w ustępach czwartym i szóstym § 16 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 14 września 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 770).

Ulga niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1937 r.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr J. Lubowicki.*

1036.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 17 grudnia 1936 r.

L. D. V. 22801/2/36

w sprawie opodatkowania wynagrodzenia głównego akcjonariusza za udzieloną przez niego gwarancję za zobowiązania spółki akcyjnej.

Wyciąg

z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 5 czerwca 1935 r. L. Rej. 5872/32.

. . . .

. . . .

Skarga zwalcza uzasadnienie zaskarżonej decyzji, podnosząc, że udzielenie poręczenia w stosunkach handlowych dokonywane bywa jedynie za wynagrodzeniem, a dalej podnosi, że przy ocenie takiego stosunku nie może odgrywać żadnej roli okoliczność, że gwarancji udzielił spółce akcyjnej jej główny akcjonariusz, zarzucając mimochodem, że brak w aktach stwierdzenia, by M. F. był jednym z głównych akcjonariuszów Spółki. Otóż w tej mierze stwierdzić należy, że akta zawierają protokół walnego zgromadzenia Spółki, w którym brał udział pełnomocnik M. F., jako właściciela przeszło połowy akcji, dalej odpis pisma Śląskiego Zakładu Kredytowego w Katowicach z dnia 2 maja 1929, w którym tenże, powołując się na otrzymaną wiadomość o nabyciu przez M. F. większego pakietu akcyj oraz na fakt, że zawsze dotychczasowi akcjonariusze gwarantowali kredyt, przez ten Zakład Spółce udzielony, zażądał dostarczenia gwarancji M. F., a w końcu pełnomocnictwo M. F., którym legitymował się przy zeznawaniu gwarancji A. P., a które wyraźnie upoważnia tegoż pełnomocnika do zastępowania M. F. we wszystkich sprawach, „jako akcjonariusza Polskich Zakładów Przemysłu Cynkowego S. A.". Związek zatem między faktem posiadania większości akcyj przez M. F. a faktem udzielenia przez niego gwarancji, jak również sam fakt posiadania tych akcyj, jest w aktach niewątpliwie stwierdzony. Wobec tego zaś wniosek pozwanej władzy, że udzielenie gwarancji za zobowiązania Spółki nie miało charakteru odpłatnego, jako zdziałane przez głównego akcjonariusza i w tym jego charakterze, a więc w oczywistym celu utrzymania wartości i dochodowości własnych akcyj — nie może być przez Najwyższy Trybunał administracyjny uznany za sprzeczny z istotnym stanem rzeczy. Brak bowiem w tego rodzaju stosunku charakteru działania w cudzym interesie, co jest nieodzownym warunkiem odpłatności takiego działania. Jakkolwiek spółka akcyjna, jako osoba prawna, jest formalnie w takim stosunku odrębnym podmiotem prawa, jednak interesy tej osoby tak dalece się schodzą z interesami głównego jej akcjonariusza i tak dalece tym właśnie osobistym interesom takiego akcjonariusza są podporządkowane, że istotna treść stosunku tego podziału może być w danych warunkach uznana za formę zabezpieczenia korzyści z posiadania większości akcyj spółki przez zabezpieczenie siły kredytowej i gospodarczej spółki, a pobierane od spółki w tych warunkach wynagrodzenia za formę korzyści, ciągnionych ze stanowiska głównego akcjonariusza, i więc za formę udziału w zyskach spółki.

Zarzuty skargi, skierowane przeciw ocenie przez władzę pozwaną wysokości prowizji, są nieuzasadnione, ile że wzgląd na wysokość tej prowizji w stosunku do realnych korzyści, osiągniętych przez Spółkę z udzielenia gwarancji, stanowił jeden z momentów, oświetlających charakter samego stosunku prawnego, o którego ocenę chodziło w tym więc sposobie oceny gospodarczej wydatków nie można dopatrzyć się naruszenia zasad, wypowiedzianych w cytowanym w skardze wyroku w związku z odmiennym stanem faktycznym i prawnym owej sprawy.

W tym stanie rzeczy Najwyższy Trybunał Administracyjny oddalił skargę, jako nieuzasadnioną.

— — — — — — — — — —

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 22801/2/36

Warszawa, dnia 17 grudnia 1936 r.

Wszystkim Izbom Skarbowym oraz Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy)

przesyła się do wiadomości.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr J. Lubowicki.*

1037.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 22 grudnia 1936 r.

L. D. V. 25503/2/36.

w sprawie ustalania okresu, stanowiącego podstawę do obliczania ulg dla nabywców pojazdów mechanicznych.

Do
wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Nawiązując do postanowień art. 3 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 maja 1936 r. o ulgach podatkowych dla nabywców pojazdów mechanicznych (Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 294), Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że celem zastosowania ulgi w podatku dochodowym z działu II oraz w podatku specjalnym od wynagrodzeń wypłacanych z funduszów publicznych, potrącać należy cenę nabycia pojazdu mechanicznego z wynagrodzeń otrzymanych **w roku kalendarzowym bądź też w roku budżetowym,** w którym nowy pojazd mechaniczny został nabyty.

Przyjęcie za podstawę do obliczenia ulg i wynagrodzeń otrzymanych w ciągu roku budżetowego, w którym pojazd nabyto, nastąpić może na życzenie osoby zainteresowanej wtedy, gdy pojazd mechaniczny nabyty został w okresie czasu od 1 stycznia do 31 marca danego roku, a podanie wniesione najpóźniej w dniu 1 kwietnia tego samego roku, dołączając zestawienie wynagrodzeń otrzymanych w ciągu roku budżetowego oraz potrąconego od tych wynagrodzeń podatku.

Przykład:

Płatnik nabył samochód w dniu 15 marca 1937 r., uiszczając należność całkowicie przy kupnie. W dniu 1 kwietnia tegoż roku wniósł podanie o ulgę, dołączając zaświadczenie sprzedawcy jak również zestawienie wynagrodzeń otrzymanych w okresie czasu od 1 kwietnia 1936 r. do 31 marca 1937 r. oraz potrąconego od tych wynagrodzeń podatku dochodowego i specjalnego.

Wysokość ulgi w obydwu podatkach obliczyć należy w myśl przepisów dotychczasowych, przyjmując jednak za podstawę wynagrodzenia otrzymane w czasie od 1 kwietnia 1936 r. do 31 marca 1937 r. oraz potrącony w tym czasie podatek dochodowy i specjalny.

Jeżeli cena nabycia pojazdu przekracza sumę wynagrodzeń, otrzymanych w ciągu roku w którym pojazd nabyto, a przyjętych za podstawę do obliczenia ulgi, nadwyżka ceny nabycia potrącona będzie z wynagrodzeń otrzymanych w ciągu następnych dwóch lat budżetowych.

Podsekretarz Stanu
(—) **F. Świtalski.**

1038.

OKÓLNIKI KOMISJI DEWIZOWEJ

z dnia 5 grudnia 1936 r.

w sprawie zmiany okólnika Nr 15 z dnia 30 maja 1936 r. o skupie złota, pieniędzy i czeków zagranicznych częściowo zmienionego okólnikiem z dnia 12 czerwca 1936 r.

Skup i odprzedaż złota i zagranicznych środków płatniczych.

Inkaso za granicą płatnych dokumentów.

Komisja Dewizowa zarządza, co następuje:

I. Upoważnia się agentów dewizowych do skupowania w kraju czeków zagranicznych o ile są do tego uprawnieni z mocy prawa bankowego (Dz. U. R. P. Nr 34/1928 poz. 321). Agenci dewizowi obowiązani są odprzedać skupione czeki Bankowi Polskiemu lub bankowi dewizowemu.

II. Upoważnia się — aż do odwołania — te instytucje kredytowe, **które są zastępstwami** Banku Polskiego do skupowania na rachunek Banku Polskiego złota, pieniędzy i czeków zagranicznych.

III. W związku z przepisami rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24.VII. 1936, zawartymi w § 1, ust. 4, i w § 8, ust. 1, oraz stosownie do porozumienia z Bankiem Polskim zarządza się:

1) banki dewizowe obowiązane są odprzedawać skupione złoto przynajmniej raz w ciągu każdego miesiąca kalendarzowego najbliższemu Oddziałowi Banku Polskiego. Niezależnie od tego — jeżeli zapas skupionego złota przekroczy wartość zł 10.000 — bank winien odprzedać go bezzwłocznie, nie później niż trzeciego dnia po osiągnięciu takiego zapasu;

2) agenci dewizowi obowiązani są odprzedawać skupione złoto przynajmniej raz w miesiącu kalendarzowym najbliższemu Oddziałowi Banku Polskiego. Natomiast skupione pieniądze i czeki zagraniczne winni agenci dewizowi odprzedawać w takich samych terminach bądź Bankowi Polskiemu, bądź jednemu z banków dewizowych. Jeżeli zapas skupionego złota lub zagranicznych środków płatniczych przekroczy wartość zł 5.000, agent dewizowy winien go bezzwłocznie odprzedać nie później niż trzeciego dnia po osiągnięciu takiego zapasu.

IV. Zezwala się bankom dewizowym i agentom dewizowym, którzy prowadzą oddzielne kantory wymiany na dworcach kolejowych i morskich, na pobieranie przy skupie pieniędzy i czeków zagranicznych, dokonywanym w tych kantorach, prowizji w wysokości:

1% minimum 50 gr od transakcji do równowartości zł 100.—.

zł 1 od transakcji powyżej równowartości zł 100,—.

Przypomina się przy tym, że skup zagranicznych środków płatniczych może się odbywać wyłącznie w granicach kursów kupna i sprzedaży, notowanych na Giełdzie Pieniężnej w Warszawie w dniu poprzedzającym transakcję lub ogłoszonych przez Bank Polski, zgodnie z przepisami art. 13 dekretu Prezydenta R. P. z dnia 26.IV. 1936 r.

V. Upoważnia się instytucje kredytowe nie posiadające uprawnień banków dewizowych, a mian. banki akcyjne, domy bankowe, komunalne kasy oszczędności i spółdzielnie kredytowe zrzeszone w związkach rewizyjnych, do przyjmowania do inkasa płatnych za granicą dokumentów jak: weksle, czeki, dokumenty towarowe itp. pod warunkiem, że inkaso i wysyłka za granicę tych dokumentów przeprowadzone będą za pośrednictwem Banku Polskiego lub jednego z banków dewizowych, który skupi zainkasowane zagraniczne środki płatnicze.

Komisja Dewizowa.

UWAGA: okólnik Nr 15 z dnia 12.VI. 1936 r. przestaje obowiązywać. (Dz. U. R. P. Nr 15 poz. 500 i Nr 16 poz. 527).

OKÓLNIK KOMISJI DEWIZOWEJ

z dnia 17 grudnia 1936 r.

w sprawie zmiany okólnika Nr 4 z dnia 29 kwietnia 1936 r. o upoważnieniu banków dewizowych do rozpatrywania we własnym zakresie podań o przekazy na koszty utrzymania za granicą.

Przepisy okólnika Nr 4 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 13 poz. 448) uchwałą Komisji Dewizowej z dnia 16 grudnia 1936 r. — otrzymały brzmienie następujące:

Przekazy na koszty utrzymania za granicą.

1. Komisja Dewizowa upoważnia — aż do odwołania — Oddziały Banku Polskiego i banki dewizowe do rozpatrywania i decydowania we własnym zakresie wniosków o zezwolenie na przekazy za granicę:

a) na koszty utrzymania osób, przebywających za granicą w celach naukowych i leczniczych, do których utrzymania przekazujący jest obowiązany, — do wysokości zł 250 miesięcznie na osobę w w ciągu jednego miesiąca kalendarzowego, o ile cały okres pobytu za granicą tej osoby nie przekracza dwóch miesięcy;

b) tytułem wsparcia osób zamieszkałych za granicą — do wysokości zł 100 — miesięcznie.

2. a) Banki dewizowe nie mogą decydować wniosków o przekaz na koszty utrzymania (p. 1 a) i winny je kierować do decyzji Komisji Dewizowej w przypadkach:

jeżeli osoba, na rzecz której ma się przekazywać pieniądze, mieszka za granicą z innych powodów, niż cele naukowe lub lecznicze;

jeżeli ma przebywać za granicą dłużej niż dwa miesiące (np. studia na wyższej uczelni);

jeżeli ma się przekazać na utrzymanie więcej niż zł 250 miesięcznie;

jeżeli klient banku dewizowego w Polsce chce przekazać na rzecz większej liczby osób niż jedna;

jeżeli osoba, dla której przekaz jest przeznaczony, była uprawniona — przy wyjeździe z kraju na podstawie generalnego lub specjalnego zezwolenia Komisji Dewizowej — do wywozu środków płatniczych ponad normy przewidziane w § 12 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24.VII. 1936.

b) Tak samo należy postąpić, gdy przekaz z tytułu wsparcia (p. 1b) przekracza sumę zł 100 miesięcznie lub gdy klient składa wniosek o przekaz na rzecz większej liczby osób niż jedna.

3. a) Osoba, mająca przekazywać pieniądze na koszty utrzymania lub tytułem wsparcia, winna przedstawiać dokumenty, stwierdzające fakt, konieczność, cel i termin pobytu za granicą i uzasadniające potrzebę przekazu, oraz okres, na który przeznaczona jest przekazywana suma (np. rachunki sanatoriów, rektoratów uczelni itp. lub zaświadczenia urzędów krajowych, konsulatów R. P., względnie dla Gdańska — zaświadczenia wydane albo wizowane przez Komisariat Generalny R. P. w Gdańsku).

b) W przypadkach dłuższego pobytu za granicą, niż dwa miesiące, załączenie do wniosku zaświadczenia Konsulatu względnie Generalnego Komisariatu w Gdańsku jest obowiązujące; wyjątek stanowią przypadki, gdy uzyskanie zaświadczenia Konsulatu R. P. z powodu dużej odległości lub innych ważnych przyczyn, które należy podać we wniosku, połączone jest z niewspółmiernymi trudnościami lub kosztami.

c) Klient składający wniosek o przekaz za granicę na powyższe cele, winien w każdym przypadku złożyć pisemną deklarację, od jakiego czasu osoba, dla której przekaz jest przeznaczony, przebywa za granicą, ile zabrała pieniędzy przy wyjeździe na podstawie paszportu (z podaniem daty i banku dewizowego) oraz na przekaz jakich sum i przez który bank dewizowy od chwili ostatniego wyjazdu na wniosek tej samej lub innej osoby przekazującej uzyskano zezwolenie.

d) We wszystkich przypadkach, w których wniosek jest kierowany do decyzji Komisji Dewizowej, bank dewizowy obowiązany jest dołączyć do wniosku wszystkie uzasadniające dokumenty wraz z deklaracją, o której mowa w punkcie 3c.

e) Na dokumentach, przedstawionych celem uzasadnienia przekazu, należy umieścić adnotację według przepisów okólnika Nr 3.

4. Pozostającym za granicą osobom, które otrzymały przydział środków płatniczych bądź

na zasadzie paszportu przy wyjeździe za granicę, bądź później na koszty utrzymania lub tytułem wsparć, nie można dodatkowo przekazywać żadnych sum na zasadzie okólnika Nr 8, ustęp IV.

5. Przekazy na koszty utrzymania lub tytułem wsparć do krajów clearingowych winny być załatwiane w ramach powyższych sum i z zachowaniem wyżej pod p. 2) — 4) zawartych przepisów w następujący sposób:

do Bułgarii i Jugosławii w postaci akredytywy Banku Polska Kasa Opieki;

do innych zaś krajów, co do których wydano specjalne przepisy, w sposób tymi przepisami przewidziany (okólniki: Nr 16 — rachunek „Daki" — Nr 17 i Nr 35).

6. Zwraca się uwagę banków dewizowych, że „zezwolenia okresowe" C, wydawane przez Komisję Dewizową uprawniają klienta jedynie do uskutecznienia przekazów za pośrednictwem banku dewizowego lub poczty; nie jest natomiast dopuszczalne sprzedawanie przez bank na zasadzie takiego zezwolenia walut obcych, które klient zamierza następnie wysłać pocztą.

We wnioskach „C" na przekazy wielokrotne należy zarówno w rubryce „przybliżona równowartość przekazu ratalnego w złotych", jak i w rubryce „kwota przekazu oraz nazwa waluty (cyframi i słowami)", podawać wyłącznie ratalną sumę przekazu, nie zaś globalną, przy czym w pierwszej z tych rubryk powinna być podana równowartość w złotych, w drugiej natomiast — wysokość raty w walucie przekazu.

Komisja Dewizowa.

UWAGA: okólnik Nr 4 z dnia 29 kwietnia 1936 r. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 13 poz. 448, poz. 535) przestaje obowiązywać.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Z MINISTERSTWA SKARBU:

Komunikat
w sprawie zaginięcia pieczęci urzędowych.

Ministerstwo Skarbu zawiadamia, ze zgubione zostały następujące pieczęcie urzędowe:

a) w okręgu Izby Skarbowej w Lublinie na terenie powiatu lubartowskiego — pieczęć metalowa do laku z napisem: „Kontrola Skarbowa 1236";

b) w okręgu Izby Skarbowej w Grudziądzu na terenie powiatu świeckiego — pieczęć metalowa do laku z napisem: „Kontrola Skarbowa Nr 1032".

Komunikat
w sprawie zaginięcia blankietu pokwitowania kasowego.

Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że na terenie Izby Skarbowej w Białymstoku w dn. 2 listopada 1936 r. zaginął jeden niewypełniony blankiet pokwitowania kasowego, serii B za Nr 371680.

Komunikat
w sprawie sprostowania błędów.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że:

w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu z 1936 r. Nr 32, poz. 978 w Okólniku z dnia 27 listopada 1936 r. w sprawie ulg przy nabywaniu świadectw przemysłowych na rok 1937, powinno być:

1) na str. 1206, prawa szpalta, 31-szy wiersz od góry, zamiast cz. II — cz. III;

2) na str. 1207, lewa szpalta, 16-ty wiersz od góry zamiast A) — f);

3) na str. 1208, lewa szpalta, 1-szy wiersz od góry, zamiast: rok 1936 — rok 1935.

Komunikat
w sprawie sprostowania błędu.

Minister Skarbu podaje do wiadomości, że:

w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu z 1936 r. Nr 6, w treści Działu Urzędowego: Okólnik Ministerstwa Skarbu, na str. 174, 20-ty wiersz od góry, poz. 197 zamiast: „L. D. V. 2092/3/36 z dnia 27 lutego 1936 r., w sprawie dodawania wody przed formowaniem drożdży", powinno być: „L. D. VI. 2092/3/36 itd".

WYCIĄG Z CEDUŁY URZĘDOWEJ

GIEŁDY PIENIĘŻNEJ W WARSZAWIE

Nr 262

dnia 19 grudnia 1936 roku.

WALUTY	Za	Sprzedaż (Złotych)	Kupno (Złotych)
a) BILETY BANKOWE			
Belgi belgijskie	100 Blg.	89,93	89,40
Dinary jugosłow. . . .	100 Din.	—	—
Dolary Stanów Zjedn. .	1 Dol.	5,31	5,28
Dolary kanadyjskie . . .	1 Dol.	5,30½	5,27½
Floreny holenderskie . .	100 Fl.	291,40	289,70
Franki francuskie . .	100 Fr.	24,84	24,70
Franki szwajcarskie .	100 Fr.	122,20	121,40
Funty angielskie	1 Ł.	26,13	25,97
Funty tureckie	1 Ł.	—	—
Guldeny gdańskie . . .	100 Gld.	100,20	99,80
Korony czecho-słow. . .	100 K.	17,90	17,50
Korony duńskie	100 K.	116,64	115,80
Korony estońskie . . .	100 K.	—	—
Korony norweskie . . .	100 K.	131,38	130,40
Korony szwedzkie . . .	100 K.	134,73	133,75
Leje rumuńskie . . .	100 Lei	—	—
Lewy bułgarskie	100 Lew.	—	—
Liry włoskie	100 Lir.	25,10	24,60
Łaty łotewskie	100 Łat.	—	—
Marki fińskie	100 Mk.	11,53	11,00
Marki niemieckie . . .	100 Mk.	123,00	118,00
Pengö węgierskie . . .	100 Png.	—	—
Pesety hiszpańskie . . .	100 Pes.	—	—
Szylingi austriackie . .	100 Szyl.	96,00	95,00

WALUTY	Za	Tranzakcje (Złotych)	Sprzedaż (Złotych)	Kupno (Złotych)
b) CZEKI I WYPŁATY				
Amsterdam . . .	100 Fl.	290,70	291,40	290,00
Belgrad	100 Din.	—	—	—
Berlin	100 Mk.	212,36	212,78	211,94
Bruksela	100 Blg.	89,65	89,83	89,47
Budapeszt . . .	100 Png.	—	—	—
Bukareszt	100 Lei	—	—	—
Gdańsk	100 Gld.	—	100,20	99,80
Helsinki	100 Mk.	—	11,53	11,47
Konstantynopol . .	1 Ł.	—	—	—
Kopenhaga . . .	100 K.	116,35	116,64	116,06
Londyn	1 Ł.	26,06	26,13	25,99
Madryt	100 Pes.	—	—	—
Mediolan	100 Lir.	28,02	28,12	27,92
Montreal	1 Dol.	—	5,31	5,28½
Nowy Jork . . .	1 Dol.	5,30	5,30¼	5,28¾
Nowy Jork telegr.	1 Dol.	5,30½	5,31¾	5,29¼
Oslo	100 K.	131,05	131,38	130,72
Paryż	100 Fr.	24,78	24,84	24,72
Praga	100 K.	18,70	18,75	18,65
Ryga	100 Łat.	—	—	—
Sofia	100 Lew.	—	—	—
Sztokholm . . .	100 K.	—	134,73	134,07
Tallin	100 K.	—	—	—
Wiedeń	100 Szyl.	—	99,20	98,80
Zurych	100 Fr.	121,90	122,20	121,60
c) MONETY				
2. Srebro.				
Marki niemieckie .	100 Mk.	—	132,00	127,00

Kurs urzędowy 1 grama czystego złota = 5,9244 zł.